

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Ὁμιλίες : 263)

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
1	30/09/84		Εἰσαγωγή εἰς τό Βιβλίον τῶν Πράξεων. Ἡ ἀξία ἀναλύσεως τῶν ἐπιγραφῶν.
2	07/10/84	Πράξ. 1, 1 - 3	Ἀνάλυσις τῆς ἐπιγραφῆς: Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Σχέσις Εὐαγγελίου καί Πράξεων. Ὁ Κύριος πράττει καί διδάσκει. Τά πολλά τεκμήρια τῆς Ἀναστάσεως.
3	14/10/84	Πράξ. 1, 4 - 5	Ἡ ἔννοια τοῦ «συναλιζόμενος». Ἡ παραγγελία «μή χωρίζεσθαι ἀπό Ἱερουσαλήμ». Ἡ διαφορά τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος ἀπό τό τοῦ Ἰωάννου.
4	21/10/84	Πράξ.1, 6 - 8	Ἐπερώτησις τῶν μαθητῶν περί τοῦ χρόνου ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἰσραήλ. Τό ἀπόρητον τοῦ χρόνου. Ἡ δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν Ἐκκλησία.
5	28/10/84	Πράξ. 1, 8 - 9	Περί μαρτυρίας Χριστοῦ καί περί Ἱεραποστολῆς. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ. Μέρος Α'.
6	04/11/84	Πράξ. 1, 9 - 11	Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ. Μέρος Β'.
7	11/11/84	Πράξ. 1, 12 - 14	Ἡ ἐπιστροφή τῶν μαθητῶν εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἡ παραμονή των εἰς τό Ὑπερώον καί ἡ ὁμοθυμαδόν

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			προσκαρτέρησις εἰς τὴν προσευχὴν. Ἡ παρουσία εὐλαβῶν γυναικῶν, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν λεγομένων ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ.
8	18/11/84	Πράξ. 1, 15 - 17	Ἡ Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Πέτρου εἰς τὴν πρώτην ἐκκλ. Κοινότητα εἰς τὸ Ὑπερῶν. Χαρακτηρισμὸς τῆς Ὁμιλίας. Ἡ ἔννοια «ἔλαχε τὸν κλῆρον».
9	25/11/84	Πράξ. 1, 18 - 23	Πλήρωσις τῶν προφητειῶν περὶ τοῦ Ἰούδα. Ὁ λαὸς ἐκλέγει δύο ὑποψηφίους.
10	02/12/84	Πράξ. 1, 24 - 26	Ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ δωδεκάτου Ἀποστόλου. Ἡ διὰ κλήρου ἀνάδειξις τοῦ Ματθία.
11	09/12/84	Πράξ. 2, 1 - 2	Ποῖα ἡ σημασία τῆς ἑορτῆς τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Πεντηκοστῆς. Ἀπασα ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.
12	16/12/84	Πράξ. 2, 2 - 3	Ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ αἰφνίδιος ἦχος. Τὸ ἐμφανισθέν «πῦρ» ὑπὸ μορφὴν μεριζομένων γλωσσῶν. Διατί ἐνεφανίσθη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς γλῶσσαι πυρός.
13	13/01/85	Πράξ. 2, 3 - 4	Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς πῦρ, ἐκφράζει τὴν φωτιστικὴν καὶ καθαρτικὴν δύναμίν του. Ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου. Τὸ θαῦμα τῆς γλωσσολαλίας.
14	20/01/85	Πράξ. 2, 4	Τὸ περιεχόμενον τοῦ Εὐαγγελίου Θεόπνευστον. Ἔχει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἡ Ἐκκλησία σήμερα; Πῶς προσωπικά γνωρίζομε ὅτι ἔχομε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;
15	27/01/85	Πράξ. 2, 5 - 7	Δεῖκται ἀπουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ πλαίσιον τοῦ γεγονότος τῆς Πεντηκοστῆς. Οἱ Μετανάσται. Ἡ συγκέντρωσις τοῦ πλήθους τῆς Πόλεως.
16	03/02/85	Πράξ. 2, 8 - 11	Ἡ Οἰκουμεικότης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ Ἱεραποστολή. Ἡ γλῶσσα τῶν Ἰ. Κειμένων. Ὁ Οἰκουμεισμός.
17	10/02/85	Πράξ. 2, 12 - 15	Ἡ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χαρακτηρισμὸς τῆς Ὁμιλίας τοῦ Ἀπ. Πέτρου.
18	17/02/85	Πράξ. 2, 16 - 18	Ὁ Ἀπ. Πέτρος ἀρχίζει τὸν λόγον του ἀπὸ τὴν Π. δ. μὲ μίαν Μεσσιανικὴν προφητείαν. Ἡ σημασία τῶν «ἐσχάτων» ἡμερῶν. Ἡ ἔκχυσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ παντός ἀνθρώπου. Οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
19	03/03/85	Πράξ. 2, 19 - 23	Τό δεύτερον ἐσχατολογικόν μέρος τῆς Προφητείας τοῦ Ἰωήλ. Αναφορά τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ. Τό Πάθος τοῦ Μεσσίου ἦτο εἰς τήν βουλήν καί πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ χωρίς νά ἀπαλλάσσει τούς σταυρωτάς.
20	10/03/85	Πράξ. 2, 24 - 25	Συνέχεια τοῦ λόγου τοῦ Ἀπ. Πέτρου. «Ὁν ὁ Θεός ἀνέστησε». Ἡ προφητεία τοῦ Δαυῖδ διά τήν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.
21	17/03/85	Πράξ. 2, 26 - 28	Συνέχεια τοῦ λόγου τοῦ Ἀπ. Πέτρου. «Ἐτι δέ καί ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι». Διαφορά τῶν λέξεων : «φθορά», «διαφθορά», «καταφθορά». Ἡ γνῶσις τῶν ὁδῶν τῆς ζωῆς.
22	24/03/85	Πράξ. 2, 28 - 35	Συνέχεια τοῦ λόγου τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Ἑρμηνεία τῆς προφητείας τοῦ Δαυῖδ. Πλήρωσις τῆς προφητείας.
23	31/03/85	Πράξ. 2, 34 - 41	Ἀνάλυσις τοῦ 109 Ψαλμοῦ. Κατάνυξις τοῦ πλήθους ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Τέσσαρα στοιχεῖα χριστιανικῆς ζωῆς. Συμπληρωματικές προτροπές τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Ἀνταπόκρισις τοῦ πλήθους.
24	29/09/85	Πράξ. 2, 42	Εἰσαγωγή στή νέα κηρυκτική χρονιά. Τά τέσσαρα κύρια χαρακτηριστικά τῆς Θείας Λατρείας. Α'. Ἡ διδαχή. Β'. Ἡ Κοινωνία.
25	07/10/85	Πράξ. 2, 42 - 44	Τά τέσσαρα κύρια χαρακτηριστικά τῆς Θείας Λατρείας... Β'. Ἡ Κοινωνία. Γ'. Ἡ κλάσις τοῦ Ἄρτου. Δ'. Οἱ προσευχές. Ὁ προκληθείς φόβος ἐκ τῶν τεράτων καί σημείων πού ἐπετελοῦντο διά τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων.
26	14/10/85	Πράξ. 2, 44 - 45	Ἡ πλήρης χάριτος ζωή τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Σύγχρονες ἀρνητικές ἐρμηνεῖες καί ἀναίρεσις αὐτῶν.
27	21/10/85	Πράξ. 2, 46	Ἡ κοινή τράπεζα τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ὅπου μετελάμβανον τροφῆς μέ ἀγαλλίασι καί ἀπλότητα καρδίας.
28	27/10/85	Πράξ. 2, 46 - 47	Ἡ ἀπλότης τῆς καρδίας. Γνωρίσματα τῆς ἀληθοῦς φιλίας.
29	03/11/85	Πράξ. 3, 1 - 6	Ἡ προσευχή στίς Ἀκολουθίες τοῦ 24ώρου. Ἡ Προσευχή μετά Ἐλεημοσύνης. Μητέρα τοῦ πλούτου ἢ ἐν Κυρίῳ πενία.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
30	10/11/85	Πράξ. 3, 6 - 11	Πλούτος ἀληθῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ πτωχεία αὐτῆς. Ἡ δύναμις τοῦ Ἁγίου Ὄνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό Ὄνομα «Χριστός» προϋποθέτει καί τά Τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ θεραπεία καί εὐγνωμοσύνη τοῦ χωλοῦ.
31	17/11/85	Πράξ. 3, 11 - 13	Προοίμιον β' λόγου τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Ἡ ἀρχή τοῦ λόγου καί περί Τριαδικοῦ Θεοῦ.
32	24/11/85	Πράξ. 3, 13 - 16	Ἡ Β' Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Πέτρου: Σύγκρισις Ἰησοῦ καί Βαραββᾶ. Ἡ Πίστις εἰς τό Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
33	01/12/85	Πράξ. 3, 16 - 19	Ἡ Β' Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Πέτρου: Ἡ ὀλοκληρία ὡς θεραπεία τοῦ ὅλου ἀνθρώπου. Μετάνοια καί ἐπιστροφή διά τό ἔγκλημα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Μεσσίου.
34	08/12/85	Πράξ. 3, 20 - 21	Ἡ Β' Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Πέτρου: Οἱ καιροί ἀναψύξεως. Τόν Ἰησοῦν ἔπρεπε νά δεχθῆ ὁ Οὐρανός «ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων».
35	15/12/85	Πράξ. 3, 22 - 26	Ἡ Β' Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Πέτρου: Ὁ Μωϋσῆς καί οἱ λοιποὶ Προφῆται διά τόν Χριστόν. Ἐσεῖς εἰσθε υἱοὶ τῶν Προφητῶν. Ὁ Χριστός Ἰησοῦς εὐλογεῖ κάθε ἐπιστρέφοντα πρὸς αὐτόν.
36	12/01/86	Πράξ. 4, 1 - 3	Σύλληψις τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καί Ἰωάννου. Λόγοι συλλήψεως.
37	19/01/86	Πράξ. 4, 3 - 10	Σύγκλησις τοῦ Συνεδρίου καί ἀνάκρισις τῶν Ἀποστόλων. Ἀπολογία τοῦ Ἀπ. Πέτρου καί ἀπόδοσις κατηγορίας εἰς τό Συνέδριον.
38	26/01/86	Πράξ. 4, 11 - 14	Ἡ Ἀπολογία τοῦ Ἀπ. Πέτρου: Ὁ ἐξουθενημένος λίθος. Ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ σωτηρία. Πῶς τό Συνέδριον εἶδε τοὺς δύο Ἀποστόλους.
39	02/02/86	Πράξ. 4, 15 - 22	Σύσκεψις καί ἀπόφαισις τοῦ Συνεδρίου. Ἡ ἀπάντησις τῶν Ἀποστόλων. Ἀπόλυσις αὐτῶν.
40	23/03/86	Πράξ. 4, 23 - 29	Διήγησις τῶν διατρεξάντων εἰς τό Συνέδριον. Ἡ δέησις τῆς Ἐκκλησίας.
41	30/03/86	Πράξ. 4, 30 - 35	Ἐσαλεύθη ὁ τόπος μετὰ τήν δέησιν. Ἡ λεγομένη «Πολιτικὴ θεολογία» ἢ «θεολογία τῆς Ἀπελευθέρωσης» ἢ «θεολογία τῆς Ἐπανάστασης».
42	06/04/86	Πράξ. 4, 32 - 37	Ἑρμηνευτικὰ Παραλειπόμενα τῶν στίχων 4,32.33.34.35. Τό μαρτύριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Χριστού. Ἡ ἱστορία τοῦ Βαρνάβα ὡς Υἱοῦ Παρακλήσεως.
43	13/04/86	Πράξ. 4,37 - 5,3	Σκιαγράφησις τῆς προσωπικότητος τοῦ Βαρνάβα. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀνανίου καί τῆς Σαπφείρας.
44	20/04/86	Πράξ. 5, 3 - 11	Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀνανίου καί τῆς Σαπφείρας.
45	28/09/86	Πράξ. 5, 12 - 16	Εὐχές καί ἐπισημάνσεις γιά τή νέα περίοδο. Τά θαύματα τῶν Ἀποστόλων. Ἡ θαυματουργία τῶν Ἁγίων Λειψάνων.
46	05/10/86	Πράξ. 5, 16 - 18	Ἡ θαυματουργία τῶν Ἁγίων Λειψάνων. Μέρος Β'. Ἡ ζηλοτυπία τῶν Ἀρχόντων. Ἡ φυλάκισις τῶν Ἀποστόλων.
47	12/10/86	Πράξ. 5, 19 - 26	Ἀπελευθέρωσις τῶν Ἀποστόλων ὑπό Ἀγγέλου. «Λαλεῖτε πάντα τά ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης». Ἡ ἀπορία τοῦ Συνεδρίου. Ἡ ἀνθρωπαρέσκεια τῶν ἀρχόντων.
48	19/10/86	Πράξ. 5, 27 - 31	Προσαγωγή τῶν Ἀποστόλων εἰς τό Συνέδριον καί διαμαρτυρία τοῦ Ἀρχιερέως. Ἀπολογία τοῦ Ἀπ. Πέτρου: «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Ἀρχηγός τῆς σωτηρίας μας.
49	26/10/86	Πράξ. 5, 32 - 37	Οἱ Ἀπόστολοι καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, μάρτυρες τῆς ταυτότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ φονική στάσις τοῦ Συνεδρίου. Ὁ Γαμαλιήλ καί τά δύο ἱστορικά του παραδείγματα πρὸς τό Συνέδριον. Ὁ ζηλωτισμός.
50	02/11/86	Πράξ. 5, 37 - 42	Ὁ ζηλωτισμός. Τό συμπέρασμα τοῦ Γαμαλιήλ, αἰώνιον συμπέρασμα ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ Θεομαχία. Ἡ χαρά τῶν Ἀποστόλων μετὰ τὴν κακοποίησίν των. Μορφή καί περιεχόμενον τοῦ Θεοῦ Λόγου.
51	09/11/86	Πράξ. 5,42 - 6, 1	Ἡ κατ' οἶκον διδασκαλία. Τό περιεχόμενον τοῦ Εὐαγγελικοῦ Κηρύγματος. Ἐπιπτώσεις ἀπὸ τὴν πλήθυνσι τῶν μαθητῶν. Ὁ γογγυσμός. Ἡ παραθεώρησις.
52	16/11/86	Πράξ. 6, 1 - 4	Ἡ ψυχολογία τῆς χήρας γυναίκος. Σύγκλησις τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ὡς ἄριστον πολίτευμα. Κήρυγμα καί λοιπά Διακονήματα. Κριτήρια ἐκλογῆς Διακόνων τῆς Ἐκκλησίας. Κήρυγμα καί Λατρεία.
53	23/11/86	Πράξ. 6, 4 - 5	Ἡ ἀξία τῆς Λατρείας. Ἡ ἐκλογή τῶν Ἑπτά.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Προσωπικά γνωρίσματα τῶν Ἑπτά.
54	30/11/86	Πράξ. 6, 6 - 7	Ἡ χειροτονία, τό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ χειροθεσία μετά Προσευχῆς, ἡ κατανομή τῶν Χαρισμάτων.
55	07/12/86	Πράξ. 6, 8 - 12	Γνωρίσματα τοῦ Διακόνου Στεφάνου. Θεολογικοί Διάλογοι Στεφάνου καί Ἑλληνιστῶν. Ἡ ἀνάγκη Θεολογικῶν συζητήσεων καί προϋποθέσεις αὐτῶν. Ἡ κακοπιστία τῶν συζητητῶν τοῦ Στεφάνου. Σύλληψις τοῦ Στεφάνου.
56	14/12/86	Πράξ. 6, 13 - 7,2	Ὁ Στέφανος στό Συνέδριον. Ψευδομάρτυρες κατ' αὐτοῦ. Εἰσαγωγική ἀναίρεσις τῶν ψευδομαρτυριῶν. Τό πρόσωπον τοῦ Στεφάνου ὡς πρόσωπον Ἀγγέλου. Σχόλια στήν ἀπολογία τοῦ Στεφάνου.
57	11/01/87	Πράξ. 7, 2 - 5	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Στεφάνου. Ἀπάντησις στίς κατηγορίες. Προβολή τῆς Πίστεως τοῦ Ἀβραάμ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἔσχατος Γενάρχης τῆς Πίστεως καί ὡς Ἀρχηγός τῆς Πίστεως.
58	25/01/87	Πράξ. 7, 3 - 5	Συνέχεια Ἀπολογίας τοῦ Στεφάνου. Ὅψεις τῆς πίστεως τοῦ Ἀβραάμ. Τό ἁμάρτημα τῆς αὐτονομίας. Τό «σπάσιμο» τῆς αὐτονομίας μέ τό Σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τήν λήψι «εὐλογίας».
59	01/02/87	Πράξ. 7, 6 - 8	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Μετά τήν Πίστι, ἡ Κακοπάθεια, ἡ θυγατέρα τῆς Πίστεως καί ἡ Μητέρα τῆς Ἀρετῆς. Ὁ κίνδυνος τῆς ἀνέσεως. Τό σημεῖον τῆς Περιτομῆς καί ἡ σφραγίδα τῆς Ἀρετῆς τῆς Πίστεως. Τό σημεῖον τοῦ Τ. Σταυροῦ καί τό Βάπτισμα εἶναι ἡ σφραγίδα τῆς Πίστεως στήν Καινή Διαθήκη.
60	08/02/87	Πράξ. 7, 8 - 11	Συνέχεια Ἀπολογίας Στεφάνου. Περιτομή καί Βάπτισμα, σημεῖα Πίστεως καί ὑπακοῆς. Ἡ Κιβωτός τοῦ Νῶε, σημεῖον Πίστεως. Ὁ Ἰωσήφ, τύπος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ λιμός, «σκηνικό» τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραήλ.
61	15/02/87	Πράξ. 7, 11 - 16	Ὁ Θεός προνοεῖ γιά τοὺς πιστοὺς. Ὁ Ἰακώβ δέν ἀπομακρύνεται, ἐκ πίστεως, ἀπό τήν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας παρά μόνον ὅταν τοῦ τό λέγη ὁ Θεός. Κάθοδος τοῦ Ἰακώβ εἰς Αἴγυπτον. Θάνατος τοῦ Ἰακώβ καί τῶν 12 Πατριαρχῶν καί μεταφορά, ἐκ

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			πίστεως, τῶν λειψάνων των εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας.
62	22/07/87	Πράξ. 7, 16 - 17	Ὁ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καὶ οἱ 12 Πατριάρχαι εἶναι ΜΝΗΜΕΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ, ὁ δὲ Ἡσαῦ, ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ἀποτελοῦν δὲ τύπους πιστευόντων καὶ ἀπιστούντων. Ἡ πλήρωσις τοῦ χρόνου τῆς ἐπαγγελίας καὶ ἡ πλήρωσις τοῦ χρόνου κάθε ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ὡς ὀριοθέτης τοῦ χρόνου.
63	08/03/87	Πράξ. 7, 18 - 21	Συνέχεια Ἀπολογίας Ἀγ. Στεφάνου. Ὁ Φαραώ δέν ἀναγνωρίζει τίς ὑπηρεσίες τοῦ Ἰωσήφ καὶ προβαίνει στὴν ἐξόντωσι τῶν Ἑβραίων. Ἡ ἐλπίδα τοῦ πιστοῦ λαοῦ εἶναι ὁ Θεός. Ὁ ἔλεγχος τῶν γεννήσεων, φαραωνικὴ μέθοδος. Ἡ γέννησις τοῦ Μωϋσέως. Τὸ θέμα τῆς υἰοθεσίας χθές καὶ σήμερα.
64	15/03/87	Πράξ. 7, 21 - 22	Συνέχεια Ἀπολογίας τοῦ Ἀγ. Στεφάνου. Ὁ Μωϋσῆς προτιμᾷ νὰ συγκακουχῆται μέ τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δέχεται τὸν ὄνειδισμό τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μωϋσῆς, τύπος συμπεριφορᾶς τοῦ Χριστιανοῦ στὸν κόσμο. Ἡ παιδεία τοῦ Μωϋσέως. Ἡ ἀξία τῆς θύραθεν παιδείας. Ὁ Μωϋσῆς, δυνατός «ἐν λόγοις καὶ ἔργοις».
65	22/03/87	Πράξ. 7, 23 - 29	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἀγ. Στεφάνου. Ὁ Μωϋσῆς ἐπισκέπτεται τοὺς ὁμοεθνεῖς του. Ἡ ἐπέμβασις του σὲ μιά διαφορὰ τους ἔχων συνείδησιν ἐλευθερωτοῦ τοῦ λαοῦ του. Φυγὴ τοῦ Μωϋσέως εἰς Μαδιάμ. Ἡ κατά Θεόν παιδεία. Ἡ μετὰ 40 ἔτη ὠριμότης τόσο τοῦ λαοῦ ὅσον καὶ τοῦ Μωϋσέως.
66	29/03/87	Πράξ. 7, 29 - 32	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἀγ. Στεφάνου. Ἡ ἀξία τῆς κατά κόσμον καὶ κατά Θεόν παιδείας. Τὸ ὄραμα τῆς βάτου. Ποία ἡ ταυτότης τοῦ ὀμιλοῦντος ἐκ τῆς βάτου Ἀγγέλου; Πῶς μπορούμε νὰ κατανοήσωμε τό: «ᾠφθη αὐτῶ»; Ἡ Θεοφάνεια.
67	27/09/87	Πράξ. 7, 33 - 37	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἀγ. Στεφάνου. «Λῦσον τό ὑπόδημά σου», σύμβολον ἀλογίας καὶ νεκρώσεως. «Κατέβην», οἱ συγκαταβάσεις τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μωϋσῆς τύπος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ περίφημη Προφητεία τοῦ Μωϋσέως. Ὁ λαός ἐζήτησε τὴν ἐνανθρώπησι καὶ ὁ Θεός τοὺς τὴν ἔδωσε.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
68	04/10/87	Πράξ. 7, 38 - 39	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ἡ Ἐκκλησία τῆς ἐρήμου. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ὡς Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελος εὐρίσκεται πίσω ἀπό κάθε ἐνέργεια τοῦ Μωϋσέως. Τά «ζῶντα λόγια» τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπείθεια τοῦ λαοῦ. Ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ ἐστραμμένη εἰς Αἴγυπτον. Ὁ τύπος τῆς γυναικός Λώτ.
69	11/10/87	Πράξ. 7, 40 - 41	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ὁ λαός δέν ὑπέμεινε τόν Κύριον καί ἐμοσχοποίησε. Ζητᾶ θεούς ὡς ὁδηγούς. Ὁ ἑλληνικός ὀρθόδοξος λαός ὁμοίως ζητᾶ ὁδηγούς. Νοσταλγία τῆς Εἰδωλολατρίας.
70	18/10/87	Πράξ. 7, 42 - 43	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ἐξ αἰτίας τῆς μοσχοποιήσεως ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά πέσει ὁ λαός στήν ἀστρολατρεία. Τί εἶναι ἡ Ἀστρολατρεία ἢ Ἀστρολογία. Σύγχρονες μορφές εἰδωλολατρίας.
71	25/10/87	Πράξ. 7, 43 - 44	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας Ἁγ.Στεφάνου. Ὁ Θεός δέν δέχεται θυσία πού μοιράζεται μέ τά εἰδωλα. Ἡ Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου, τύπος οὐρανίων πραγματικοτήτων, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ἐκφράζει τήν κοινωνία Θεοῦ καί ἀνθρώπων.
72	01/11/87	Πράξ. 7, 45 - 46	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ.Στεφάνου. Ὁ Θεός ἐκδιώκει τά ἔθνη πού κατοικοῦσαν στή γῆ Χαναάν διά νά ἐγκατασταθῇ ὁ λαός Του. Ὁ Δαυῖδ ἐζήτησε ἀπό τόν Θεόν τήν κατασκευή Ναοῦ, ἀλλ' ὁ Θεός δέν τό θέλησε.
73	08/11/87	Πράξ. 7, 47 - 51	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ὁ Σολομών οἰκοδομεῖ Ναόν εἰς τόν Θεόν, ἀλλ' ὁ Θεός εἶναι πανταχοῦ παρών. Οἱ Ἑβραῖοι πίστευαν καί πιστεύουν ὅτι ὁ Θεός μόνον εἰς τόν δικό τους Ναό κατοικεῖ. Παγκόσμιοι κίνδυνοι ἀπό τήν ἀντίληψη αὐτή. Ἀπότομη διακοπή τῆς Ἀπολογίας.
74	15/11/87	Πράξ. 7, 50 - 53	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ὁ ζυγός τοῦ Κυρίου καί ἡ ἀξία του στή σωτηρία καί τήν ἀγωγή. Ἡ πνευματική περιτομή. Ἡ ἐναντίωσις εἰς τό Ἅγιον Πνεῦμα. Οἱ Ἑβραῖοι, διώκται Προφητῶν καί Χριστιανῶν. Ὁ Νόμος ἐδόθη εἰς διαταγᾶς Ἀγίων

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Ἀγγέλων.
75	22/11/87	Πράξ. 7, 53 - 56	Συνέχεια τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ἐνῶ ὁ Νόμος ἐδόθη εἰς διαταγὰς Ἀγγέλων, ἡ σωτηρία ἔχει ἄμεση ἀρχὴν τὸν Ἐνανθρωπήσαντα Λόγον (Ἐβρ. 2, 2 -4). Ἡ λυσιώδης ἀνταπόκρισις τοῦ Συνεδρίου. Τό θαυμάσιον ὄραμα τοῦ Ἁγ. Στεφάνου μεστόν θεολογίας.
76	29/11/87	Πράξ. 7, 56 - 59	Τέλος τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Γιατί δέν ἀπετράπη τό Μαρτύριον. Ὁ τίτλος «Υἱός τοῦ ἀνθρώπου». Τό Συνέδριον μέ ὀρμὴ ἐπιτίθεται. Μάτια καί αὐτιά κλείουν στά λυτρωτικά μηνύματα τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ λιθοβολισμός τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀπ. Παύλου.
77	06/12/87	Πράξ. 7, 59 - 60	Ἡ τελευταία προσευχή τοῦ Ἁγ. Στεφάνου πλήρης θεολογίας καί ἀνεξικακίας. Ἡ γονυκλινῆς προσευχή. Πότε δέν ἐπιτρέπεται ἡ γονυκλισία. Ἡ ἀξία τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.
78	13/12/87	Πράξ. 7,60, 8,1	Ἡ κοίμησις τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ὁ Χριστιανικός θάνατος. Ὁ μέγας διωγμός τῆς Ἱεροσολυμητικῆς Ἐκκλησίας. Τό φαινόμενον τοῦ διωγμοῦ ὡς στοιχεῖον γνησιότητος τῆς πίστεως. Ὁ διωγμός τῶν ἐσχάτων καιρῶν.
79	10/01/88	Πράξ. 8, 2 - 3	Ἡ Ταφή τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ὁ κοπετός εἰς τὸν θάνατό του. Πῶς πρέπει νά πενθοῦμε; Ὁ θάνατος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἀφετηρία δράσεως τοῦ Σαύλου. Ἑρμηνεία τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Παύλου.
80	17/01/88	Πράξ. 8, 3 - 7	Ὁ Παῦλος, ἄλυτον πρόβλημα, χωρίς τὴν ἀποδοχὴν τῆς Δαμασκοῦ. Τό κήρυγμα στή Σαμάρεια. Ὁ Φίλιππος ἐκήρυττε τὸν Χριστόν (Τό Χριστοκεντρικὸν κήρυγμα). Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ κηρύγματος. Ἡ σημασία τοῦ Θαύματος.
81	24/01/88	Πράξ. 8, 6 - 11	Τά θαύματα ἐπισφραγίζουν τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλία. Δαιμονόπληκτοι καί ἀσθενεῖς. Μέ τό εὐαγγελικὸ κήρυγμα φυγαδεύονται οἱ δαίμονες ἀπὸ τὴν ψυχὴ. Ἡ χαρὰ τῆς πνευματικῆς ἀπελευθερώσεως. Σίμων ὁ Μάγος.
82	31/01/88	Πράξ. 8, 11 - 14	Ἡ ἀρνητικὴ θεολογικὴ σημασία τῆς παρουσίας τοῦ Σίμωνος τοῦ Μάγου. Ἡ Ἱερουσαλήμ, κέντρον

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			ίεραποστολής.
83	07/02/88	Πράξ. 8, 14 - 15	Τό «Σῶμα» τῶν Ἀποστόλων ἀποστέλλει τούς Πέτρον καί Ἰωάννην στή Σαμάρεια. Τό «πρωτεῖον» τοῦ Πάπα καί ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον στά Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος.
84	14/02/88	Πράξ. 8, 16 - 20	Τά δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν. Ἡ ἀπόκτησις χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά χρημάτων εἶναι πρᾶξις καταδικαστέα. (Πρᾶξις σιμωνιακή).
85	13/03/88	Πράξ. 8, 20 - 24	Ὁ λόγος τοῦ Ἀπ. Πέτρου πρὸς τόν Σίμωνα ἀναφέρεται στήν ἀπώλεια προσώπων καί πραγμάτων. Ἡ μόνη ἀπαλλαγή εἶναι ἡ μετάνοια. Ἡ «ἐπίνοια» τῆς ἁμαρτίας στήν καρδιά. Ἡ ποιότητα τοῦ φόβου τοῦ Σίμωνος.
86	20/03/88	Πράξ. 8, 24 - 28	Ἡ μετέπειτα ἱστορία τοῦ Σίμωνος τοῦ Μάγου καί συμπεράσματα ἀπ' αὐτήν. Ἡ ἱστορία ἐκχριστιανίσεως τοῦ Αἰθίοπος ἀπό τόν Φίλιππον. Ἡ προσωπικότης τοῦ Αἰθίοπος. Ἡ ἀξία τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
87	27/03/88	Πράξ. 8, 29 - 31	Ὁ Αἰθίοψ μελετοῦσε τήν Παλ. Διαθήκη ἀπό τήν μετάφρασι τῶν Ο'. Τό Ἅγιον Πνεῦμα ὡς πρόσωπον στέλλει τόν Φίλιππον νά προσεγγίση τό ἄρμα. Ἡ ἀξία τῶν προφητειῶν. Στοιχεῖα ἱεραποστολῆς.
88	02/10/88	Πράξ. 8, 32 - 37	Ἡ περικοπή τοῦ Ἡσαΐου πού δείχνει ὅτι ὁ Μεσσίας εἶναι παθητός. Ἡ ὀρθή τῆς ἐρμηνεία ἀπό τόν Φίλιππον. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Αἰθίοπος νά βαπτισθῆ. Ὁμολογεῖ τήν πίστι του στό Θεανθρώπινο Πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ.
89	09/10/88	Πράξ. 8, 37 - 40	Προβαπτισματική Ὁμολογία. Ἡ βάπτισις τοῦ Αἰθίοπος. Ἡ ἀρπαγή τοῦ Φιλίππου. Συμπεράσματα ἀπό τήν περιγραφή τῆς ἐκχριστιανίσεως τοῦ Αἰθίοπος.
90	16/10/88	Πράξ. 9, 1 - 3	Τό θυελλῶδες μένος τοῦ Σαύλου τόν φέρει μέχρι τῆς Δαμασκοῦ. Δύο Ὄνόματα τῶν Χριστιανῶν: «Μαθηταί», «Τῆς ὁδοῦ ὄντες». Τό ὄραμα τοῦ Σαύλου πρό τῆς Δαμασκοῦ.
91	23/10/88	Πράξ. 9, 4 - 6	«Σαούλ, Σαούλ, τί μέ διώκεις;» «Τίς εἶ Κύριε;»

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			«Εγώ είμι Ἰησοῦς ὃν σύ διώκεις». Ὁδηγίες τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Σαῦλον.
92	30/10/88	Πράξ. 9, 7 - 8	Ὁ Σαῦλος χειραγωγεῖται εἰς Δαμασκόν.
93	06/11/88	Πράξ. 9, 9 - 12	Ὁ Σαῦλος νηστεύει καὶ προσεύχεται. Ὁ Ἀνανίας ἐν ὄραματι λαμβάνει ὁδηγίες ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ τὸν Σαῦλον.
94	13/11/88	Πράξ. 9, 13 - 15	Ἡ ἀπορία τοῦ Ἀνανίου πρὸς τὸν Κύριον διὰ τὸν Σαῦλον. Ὁ Σαῦλος, σκεῦος ἐκλογῆς. Ἐνα ἀκόμη ζευγὸς ὀνομάτων διὰ τοὺς Χριστιανούς: «Ἅγιον» καὶ «Ἐπικαλούμενοι τὸν Κύριον».
95	20/11/88	Πράξ. 9, 15 - 17	Ὁ Παῦλος ἐκλήθη νὰ βαστάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀνανίας ἐπισκέπτεται τὸν Παῦλον.
96	27/11/88	Πράξ. 9, 17 - 20	Ἡ ἀνάβλεψις τοῦ Παύλου καὶ ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ νέα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ὄρασις τοῦ Παύλου. Ἡ Βάπτισις του. Ὁ Παῦλος συναναστρέφεται τοὺς Μαθητάς τῆς Δαμασκοῦ καὶ κηρύττει τὸν Ἰησοῦν στίς Συναγωγές ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
97	04/12/88	Πράξ. 9, 21 - 22	Ἐκπληξις στήν Συναγωγή τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου. Ὁ Παῦλος «μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο». Συμβαίνει αὐτὸ στὸν κάθε πιστό; Πῶς γίνεται ἀντιληπτὴ σήμερα αὐτὴ ἡ πνευματικὴ αὐξησης; Τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου ἦτο ζωντανό. Πῶς σήμερα προσφέρεται τὸ χριστιανικὸ κήρυγμα;
98	11/12/88	Πράξ. 9, 22 - 26	Ὁ Παῦλος ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἱστορικὸς Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Χριστός. Οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Δαμασκοῦ ἐπιχειροῦν νὰ τὸν φονεύσουν, ἀλλ' ἐκεῖνος δραπετεύει. Ἔρχεται εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ προσπαθεῖ νὰ προσεγγίσῃ τοὺς πιστούς, ἀλλ' ἐκεῖνοι διετήρουν σοβαρές ἐπιφυλάξεις. Ὁ Παῦλος μένει μόνος.
99	08/01/89	Πράξ. 9, 27 - 31	Ὁ Βαρνάβας συστήνει τὸν Παῦλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ Παῦλος ὁμιλεῖ στίς Συναγωγές τῶν Ἑλληνιστῶν οἱ ὅποιοι ἐπιβουλεύονται τὴν ζωὴν του. Οἱ ἀδελφοὶ φυγαδεύουν τὸν Παῦλον. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει εἰρήνη. Τὸ φαινόμενον πόλεμος καὶ εἰρήνη.
100	15/01/89	Πράξ. 9, 31 - 36	Οἱ Τοπικὲς Ἐκκλησίαι εἶχαν εἰρήνη. Οἰκοδομούμενες

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			στήν Πίστι καί τήν Ευσέβεια, ζοῦσαν στόν φόβο τοῦ Κυρίου καί εἶχαν αὐξησι ἀριθμητική καί ποιοτική. Ἡ θεραπεία τοῦ Αἰνέα. Ἡ προσωπικότητα τῆς Δορκάδος.
101	22/01/89	Πράξ. 9, 37 - 40	Ἀσθένεια, θάνατος καί ἀνάστασις τῆς Δορκάδος. Συνήθειες φροντίδος νεκροῦ. Ἡ θερμή προσευχή τοῦ Πέτρου. Ὁ λαός πιστεύει στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν.
102	29/01/89	Πράξ. 9,41- 10,2	Σκοπός τοῦ θαύματος, ἡ πίστις εἰς τό Εὐαγγέλιον. Ὁ ἑκατόνταρχος Κορνήλιος, ἀρχή εὐαγγελισμοῦ τῶν ἔθνῶν. Ἡ εὐσέβεια καί ἡ ἀξία τῆς.
103	05/02/89	Πράξ. 10, 2 - 6	Ἡ ἐλεημοσύνη καί ἡ προσευχή εἰς τόν Κορνήλιον ἀνοίγουν τήν Πύλη τοῦ Οὐρανοῦ. Πίστις καί ἔργα. Τό ὄραμα τοῦ Κορνηλίου.
104	12/02/89	Πράξ. 10, 7 - 11	Ὁ Κορνήλιος ἀποστέλλει ἀντιπροσωπεῖα στήν Ἰόππη. Οἱ εὐσεβεῖς οἰκέται καί ὁ εὐσεβῆς στρατιώτης – (Βίος τοῦ Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἀπό στρατιωτῶν). Ὁ Ἀπ. Πέτρος ἀνέρχεται εἰς τό δῶμα διά νά προσευχηθῆ. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἶναι ὁ Μέγας συντονιστής τῶν γεγονότων.
105	19/02/89	Πράξ.10, 11 - 15	Τό ὄραμα τοῦ Ἀπ. Πέτρου ἀνοίγει ὀρίζοντες σωτηρίας διά τούς ἔθνικούς. Ὁ παλαιός Νόμος καθαρῶν καί ἀκαθάρτων, ὡς τύπος διαχωρισμοῦ Ἑβραίων καί Ἑθνικῶν, καταργεῖται. Ἡ στάσις τοῦ Ἀπ. Πέτρου ἔναντι τῶν διατασσομένων εἰς τό ὄραμα.
106	26/02/89	Πράξ.10, 17 - 23	Ἡ σημασία τοῦ ὁράματος τῆς ὀθόνης. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον παρακινεῖ τόν Ἀπ. Πέτρον νά ἀποδεχθῆ τήν πρόσκλησι τοῦ Κορνηλίου. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Κορνηλίου ἐγκωμιάζουν τόν προϊστάμενόν των. Ὁ Ἀπ. Πέτρος φιλοξενεῖ τούς τρεῖς ἐπισκέπτας. Ἡ ἀρετή τῆς φιλοξενίας.
107	05/03/89	Πράξ.10, 24 - 28	Προετοιμασία ὑποδοχῆς τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Συγγενεῖς καί φίλοι στό σπίτι τοῦ Κορνηλίου. Φιλική καί οἰκεῖα στάσις τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Τό «φιλεῖν καί φιλεισθαι» τῆς Ποιμαντικῆς. Ἡ προσλαλιά τοῦ Ἀπ. Πέτρου.
108	19/03/89	Πράξ.10, 30 - 36	Ὁμιληταί καί ἀκροαταί τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ὀφείλουν νά αισθάνονται πάντοτε ὅτι εἶναι κατ' ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός δέν εἶναι προσωπολήπτης. Περιεχόμενον τοῦ λόγου τοῦ Ἀπ. Πέτρου: «Ὁ

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			ἀποσταλείς Λόγος, εἶναι πάντων Κύριος».
109	26/03/89	Πράξ.10, 36 - 39	Συνέχεια τῆς Ὁμιλίας τοῦ Ἀπ. Πέτρου στό σπίτι τοῦ Κορνηλίου: «Καί ὁ ἀποσταλείς Θεός Λόγος, ἐνανθρωπήσας, εἶναι Κύριος πάντων. Καί εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀπό Ναζαρέτ, «ὅς διήλθεν εὐεργετῶν καί ἰώμενος».
110	02/04/89	Πράξ.10, 39 - 42	Ὁ σταυρικός θάνατος καί ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τό κέντρον τῆς θεολογίας καί τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος. Τό «συνεφάγομεν καί συνεπίομεν Αὐτῶ μετά τό ἀναστῆναι Αὐτόν ἐκ νεκρῶν» ἀποτελεῖ μέγα σημεῖον βεβαιώσεως τῆς ἀναστάσεως.
111	09/04/89	Πράξ.10, 42 - 44	Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Κριτής ζώντων καί νεκρῶν. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς σώζει καί κρίνει. Μία σύγχρονη ἐσφαλμένη θεολογική θέσις. Ὅλοι οἱ Προφῆται δίδουν τήν μαρτυρία ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός δίδει τήν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν σέ κάθε ἕναν πού πιστεύει. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπιπίπτει εἰς τούς ἀκούοντας τό κήρυγμα τοῦ Πέτρου.
112	16/04/89	Πράξ.10, 44 - 48	Ἡ Πεντηκοστή στόν κόσμον τῶν Ἐθνικῶν. Ἐκπληξις διά τό γεγονός εἰς τούς ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανούς. Ἡ βάπτισις τοῦ Οἴκου τοῦ Κορνηλίου.
113	01/10/89	Πράξ. 11, 1 - 3	Τί μᾶς καθιστᾶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ βάπτισις τοῦ ἐθνικοῦ Κορνηλίου δυσηρέστησε τούς ἐκ Περιτομῆς Χριστιανούς. Σχόλια στό θέμα.
114	08/10/89	Πράξ. 11, 2 - 4	Ψυχολογία τῶν «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» ζηλωτῶν. Ὁ Ἀπ. Πέτρος ἐλέγχεται. Τό «δημοκρατικόν» πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας. Τό ὕφος τοῦ ἀπολογουμένου Ἀπ. Πέτρου.
115	15/10/89	Πράξ. 11, 5 - 18	Ἡ ἀπολογία τοῦ Ἀπ. Πέτρου.- Σχόλια. Ἐπείσθησαν οἱ σκανδαλισθέντες ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοί. Ὁ Θεός «ἔδωκε» μετάνοια καί εἰς τά ἔθνη διά νά ἔχουν τήν αἰώνιον ζωήν.
116	22/10/89	Πράξ.11, 18 - 21	Ἡ Μετάνοια ὡς ἄκτιστος ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. «Ὁ Θεός ἐστίν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εὐδοκίας». Πιστοί λαϊκοί κηρῦσσον Χριστόν στήν Φοινίκη, Κύπρο καί Ἀντιόχεια. «Καί ἦν χεῖρ Κυρίου μετ' αὐτῶν».
117	29/10/89	Πράξ.11, 21 - 24	Λαός πολὺς πιστεύσας ἐπέστρεψε εἰς τόν Κύριον.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλήμ στέλλει στήν Ἀντιόχεια τόν Ἀπ. Βαρνάβα. Τό κηρυκτικόν ἔργον τῶν Λαϊκῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἡ θαυμασία προσωπικότης τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα ὁ ὁποῖος «παρεκάλει πάντας τῆ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ».
118	12/11/89	Πράξ.11, 23 - 26	Ἡ θαυμαστή προσωπικότης τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα. Ὁ Βαρνάβας ἀναζητᾷ τόν Παῦλον. Προϋποθέσεις τοῦ ἀγαθοῦ τῆς συνεργασίας. Τό ἡμερήσιον πρόγραμμα πνευματικῆς ἐργασίας στήν Ἀντιόχεια. Τό Ὄνομα Χριστιανός.
119	19/11/89	Πράξ.11,26 - 27	Τό περιώνυμον, καινόν καί μοναδικόν ὄνομα «Χριστιανός». Προφήται καί προφητεῖες εἰς τόν χῶρον τῆς Κ. Διαθήκης. Τό φαινόμενον τῶν ψευδοπροφητῶν, πού θά πυκνώσουν στά ἔσχατα.
120	26/11/89	Πράξ.11, 27 - 28	Σύγχρονοι ψευδοπροφήται. Ὁ Προφήτης Ἄγαβος. Ἡ προφητεία μετά σημείου ὡς ἐποπτικός τρόπος. Οἱ σκοποὶ μιᾶς προφητείας.
121	03/12/89	Πράξ. 11, 28	Ἀντικείμενον τῆς προφητείας τοῦ Ἀγάβου εἶναι ὁ λιμός. Ὁ λιμός, καρπός τῶν ἁμαρτιῶν. Ὁ μαυραγοριτισμός. Λιτότης καί αὐτάρκεια. Παιδαγωγική μῆσις θεωρήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.
122	10/12/89	Πράξ.11, 28 - 30	Ἡ ἱστορική πραγματοποίησις τοῦ λιμοῦ. Κινητοποίησις καί πραγματοποίησις ἐράνου. Ἡ ἀποστολή τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐράνου διά τῶν Ἀποστόλων Βαρνάβα καί Σαύλου. Συμπεράσματα.
123	17/12/89	Πράξ.12, 1 - 3	Νέα περίοδος διωγμῶν. Ἡρώδης Ἀγρίππας ὁ Α'. Φόνος Ἰακώβου ἀδελφοῦ Ἰωάννου. Ἡ πολιτική σκοπιμότης αἰτία τοῦ διωγμοῦ καί τῶν φόνων. Ὅταν οἱ κακοὶ κυβερνῆται χαϊδεύουν τά πάθη τοῦ λαοῦ.
124	14/01/90	Πράξ. 12, 3 - 6	Ὁ Ἀπ. Πέτρος στή φυλακή. Διπλᾷ μέτρα ἀσφαλείας ἐπιτηρησεῶς του. Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται ὑπέρ αὐτοῦ ἐκτενῶς. Ἡ τελευταία νύκτα στή φυλακή.
125	21/01/90	Πράξ. 12, 7 - 10	Ὁ Ἄγγελος ἀφυπνίζει τόν Πέτρον στή φυλακή. Οἱ ἀλυσίδες λύνονται. Ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἀνοίγει αὐτομάτως. Ὁ Πέτρος βρίσκεται στό δρόμο ἐλεύθερος.
126	28/01/90	Πράξ.12, 11 - 17	Ὁ Ἀπ. Πέτρος συνειδητοποιεῖ τήν ἀπελευθέρωσί του.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Ἡ «ὑψηλή εἰρωνεία» τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ Ἀπ. Πέτρος εἰς τό σπίτι τῆς Μαρίας, ὅπου ἱκανοί προσηύχοντο γι' αὐτόν. Ἡ ἀξία τῆς διηγήσεως στήν Ἁγία Γραφή.
127	04/02/90	Πράξ.12, 17 - 19	Ἡ ἐχεμύθεια τῶν Πιστῶν σέ θέματα ἐκκλησιαστικά. Ἡ προδοσία. Ἡ ἀποφυγή τοῦ κινδύνου δέν προδικάζει δειλία. Ἡ ἀπόκρυψις τῶν Πιστῶν. «Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται». Ἡ ὀργή τοῦ Ἡρώδου δέν ὑποψιάζεται τό θαῦμα.
128	11/02/90	Πράξ.12, 21- 22	Θέμα, ὁ Ἡρώδης Ἀγρίππας. Ἡ κολακεία. Τό «μέσον». Ἡ δωροδοκία. Ἡ πολυτελής ἔνδυσις δείκτης ἐσωτερικῆς κουφότητος. Ἡ δημηγορία τοῦ Ἡρώδου καί τό φαινόμενον τῆς δημαγωγίας. Ἡ «μαγεία» τοῦ λόγου. Ὁ Θεός ἀπειλεῖ ἐγκατάλειψι...
129	18/02/90	Πράξ.12, 23 - 24	Ἡ παραδειγματική τιμωρία τοῦ Ἡρώδου. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ «αὐξάνει» καί «πληθύνεται».
130	04/03/90	Πράξ. 12, 25 – 13, 1	Βαρνάβας καί Σαῦλος ἐπιστρέφουν στήν Ἀντιόχεια. Παραλαμβάνουν καί τόν Μάρκον ὡς βοηθόν των. Ἡ Ἀντιόχεια, κέντρον ἱεραποστολικῶν ἐξορμήσεων.
131	11/03/90	Πράξ. 13, 1 - 2	Ἀπόστολοι, Προφῆται καί διδάσκαλοι στήν Ἐκκλησία. Ἐνας μικρός κατάλογος ὀνομάτων πού δείχνει τήν οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἔργον τῶν ποιμένων ἢ καθημερινή «Λειτουργία».
132	18/03/90	Πράξ. 13, 2 - 5	Ἡ Νηστεία τῆς Ἐκκλησίας, τακτή καί ἔκτακτος. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό Τρίτον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος κινεῖται ἐξουσιαστικῶς καί αὐθεντικῶς ὡς Θεός. Ἡ ἀνάγκη εὐλογίας τοῦ Θεοῦ διά τῆς ἐκκλησίας σέ κάθε μας ἔργον.
133	25/03/90	Πράξ. 13, 6 - 8	Οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καί Σαῦλος διέρχονται τήν Κύπρον καί φθάνουν εἰς Πάφον. Κοντά στόν Ἀνθύπατον Σέργιον Παῦλον, ὁ Μάγος Βαρισηοῦς ἀνθίσταται στούς Ἀποστόλους καί ζητᾷ νά διαστρέψη τό Εὐαγγέλιον.
134	01/04/90	Πράξ. 13, 8 - 12	Ὁ Παῦλος ἀντιμετωπίσει τόν Ἑλύμαν μέ τήν ὀρμήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χαρακτηρισμοί τοῦ Ἑλύμα. Ἡ παιδευτική τιμωρία του. Ὁ Ἀνθύπατος πιστεύει. (Τέλος Περιόδου 1989 – 1990. Τῷ Θεῷ Δόξα).
135	30/09/90	Πράξ. 13, 13	Λίγα εἰσαγωγικά εἰς τήν μελέτη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀπ. Παῦλος καί οἱ περὶ αὐτόν ἀφήνουν τήν Πάφο

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			τῆς Κύπρου καί ἔρχονται στήν Πέργη τῆς Παμφυλίας. Ὁ Ἰωάννης (Μάρκος) τούς ἐγκαταλείπει καί ἔρχεται εἰς Ἱεροσόλυμα.
136	07/10/90	Πράξ.13, 14 - 15	Παῦλος καί Βαρνάβας στήν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας. Ὁ Παῦλος καλεῖται νά ὁμιλήσῃ στήν Συναγωγή λόγον παρακλήσεως.
137	14/10/90	Πράξ.13, 16 - 21	Ὁ Λόγος τοῦ Ἀπ. Παύλου στήν Συναγωγή τῆς Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας. Ἀναφορά εἰς τήν ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ. Ἡ ἐποχή τῶν κριτῶν, εἰκόνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἰσραηλίται ζητοῦν βασιλέα.
138	21/10/90	Πράξ.13, 21 - 24	Οἱ Ἑβραῖοι ζητοῦν βασιλέα καί ὁ Θεός τούς ἐκθέτει τά δικαιώματα τοῦ βασιλέως. Ἡ ἀνάδειξις τοῦ Σαούλ εἰς βασιλέα καί ἡ καθαίρεσίς του. Ἡ ἀνάδειξις τοῦ Δαυῖδ εἰς βασιλέα καί ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ διά τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσίου.
139	28/10/90	Πράξ.13, 23 - 27	Ἡ Ὁμιλία τοῦ Παύλου εἰς τήν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας. Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Οἱ ἄρχοντες τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπέρριψαν τόν Ἰησοῦν, ἀλλ' ἡ ἀπόρριψις αὐτή ἀποτελεῖ τήν μαρτυρία τῶν Προφητῶν. Ὁ Μεσσίας θά ἦτο παθητός.
140	04/11/90	Πράξ.13, 27 - 31	Ἡ Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Παύλου στήν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας. Ἀναφορά εἰς τόν παθητόν Μεσσίαν καί τήν Ἀνάστασί Του.
141	11/11/90	Πράξ.13, 32 - 37	Ἡ Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Παύλου εἰς τήν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας. Μωϋσῆς καί Ἰησοῦς. «Υἱός μου εἶ σύ, ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε». Οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ εἰς τόν Δαυῖδ. Ὁ Δαυῖδ ὑπηρετεῖ τήν γενεά του.
142	18/11/90	Πράξ.13, 36 - 39	«Δαυῖδ ἐκοιμήθη καί προσετέθη πρὸς τούς πατέρας αὐτοῦ». Ἡ ἔννοια «προσετέθη». Διά τοῦ Ἰησοῦ ἔχομε τήν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν. Ὁ Νόμος ἀδυνατεῖ νά δώσῃ τήν δικαίωσι.
143	25/11/90	Πράξ.13, 38 - 42	Ἡ Ὁμιλία τοῦ Παύλου στήν Συναγωγή τῆς Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μέγας καί Ἀληθινός Ἀρχιερεὺς πού ἀνεστήθη καί διήλθε τούς Οὐρανοὺς, καί εἰς τόν Ὅποῖον ἔχομε τήν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἐπίλογος – Προτροπή: «Ἴδετε, οἱ καταφρονηταί...».
144	02/12/90	Πράξ.13, 43 - 46	Ὁ Παῦλος στήν Συναγωγή τῆς Ἀντιοχείας τῆς

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Πισιδίας. Ἡ ἐπομένη του Ὀμιλία ἀποτείνεται σέ Ἰουδαίους καί Ἐθνικούς. Οἱ Ἰουδαῖοι ζηλοτυπήσαντες ἀντιδρῶν. Ἡ διά μέσου τῶν αἰῶνων Ἰουδαϊκή ψυχολογία.
145	09/12/90	Πράξ.13, 46 - 50	Οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καί Βαρνάβας εἰς τήν Συναγωγή τῆς Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας. Εἰδοποιοῦν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι μόνοι των ἀπωθοῦν τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐφεξῆς, κατ' ἐντολήν τοῦ Κυρίου στρέφονται εἰς τά ἔθνη.Οἱ Ἰουδαῖοι κινοῦν διωγμόν.
146	16/12/90	Πράξ.13, 50 - 52	Διωγμός Παύλου καί Βαρνάβα εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας. Ἡ Ἰουδαϊκή προπέτεια μέσα στήν ἱστορία. Οἱ Ἀπόστολοι ἐκτινάσσουν τόν κονιορτόν τῶν ποδῶν των σάν πρᾶξι διαχωρισμοῦ εὐθυνῶν ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι πού ἐπίστευσαν «ἐπληροῦντο χαρᾶς καί Πνεύματος Ἁγίου».
147	13/01/91	Πράξ. 14, 1 - 4	Ὁ Παῦλος καί ὁ Βαρνάβας στό Ἰκόνιον. Διωγμός ἔναντιον των. Διχασμός τοῦ πλήθους τῆς πόλεως. Τά θετικά στοιχεῖα τοῦ διχασμοῦ.
148	27/01/91	Πράξ. 14, 5 - 10	Ἡ ἐχθρικότης Ἰουδαίων καί Ἐθνικῶν κατά τῶν Ἀποστόλων Παύλου καί Βαρνάβα. Ὁ Ψιθυρισμός. Οἱ Ἀπόστολοι στά Λύστρα. Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ χωλοῦ.
149	27/01/91	Πράξ.14, 11 - 18	Ὁ λαός τῶν Λύστρων ἀποπειροῦται τήν θεοποίησι Παύλου καί Βαρνάβα. Ἡ διαμαρτυρία τῶν Ἀποστόλων καί ἡ διασάφησις τοῦ πράγματος ἀπό τόν Παῦλον. Ἔτσι, «κατέπαυσαν τούς ὄχλους τοῦ μή θύειν αὐτοῖς».
150	03/02/91	Πράξ.14, 19 - 21	Λιθοβολισμός τοῦ Παύλου στά Λύστρα. Οἱ μαθηταί κυκλώνουν τό σῶμα του ἀπό στοργή γιά ταφή, ὅμως ὁ Παῦλος ζῆ. Τήν ἐπομένη οἱ δύο Ἀπόστολοι ἐξέρχονται τῆς πόλεως τῶν Λύστρων καί κατευθύνονται στήν Δέρβη. Ἐκεῖ, χωρίς ἀντίστασι κηρύττουν τόν Χριστό.
151	10/02/91	Πράξ.14, 21 - 22	Οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καί Βαρνάβας ἐπιστρέφουν ἀπό τήν πρώτη τους ἀποστολική περιοδεία «ἐπιστηρίζοντες τάς ψυχάς τῶν μαθητῶν καί παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει καί ὅτι διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».
152	24/02/91	Πράξ.14, 23 - 27	Οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καί Βαρνάβας χειροτονοῦν Πρεσβυτέρους στίς τοπικές Ἐκκλησίες τῆς Μ. Ἀσίας. Προσεύχονται, νηστεύουν καί ἀναθέτουν τοὺς χειροτονηθέντας στή χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἐπιστρέφουν στήν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, ἀφοῦ ἔφεραν σέ πληρότητα τό ἔργο τους.
153	03/03/91	Πράξ. 14, 27 - 15, 2	Οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος & Βαρνάβας διηγοῦνται στήν Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας «ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεός μετ' αὐτῶν» καί ὅτι ἄνοιξε «θύραν πίστεως» στοὺς ἔθνικούς. Ἡ παρουσία Χριστιανῶν ἐξ Ἰουδαίων πού ὑπεστήριζαν τήν περιτομή. «Στάσις καί ζήτησις» πολλή.
154	10/03/91	Πράξ. 15, 2 - 4	Ἡ ζωηρή ἀντιμετώπισις τῶν Ἰουδαϊζόντων Χριστιανῶν ὑπό τῶν Παύλου καί Βαρνάβα. Ἀποφασίζεται ἡ ἐπίσκεψις των εἰς Ἱεροσόλυμα. Τιμητικὴ προπομπή καί ὑποδοχή των. Ἡ ἀνάγκη ὁμοφροσύνης τῶν Ἐκκλησιῶν.
155	17/03/91	Πράξ. 15, 4 - 6	Ἡ ὑποδοχή τῶν Ἀποστόλων Παύλου καί Βαρνάβα εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀντιρρήσεις μερικῶν ἐκ Φαρισαίων Χριστιανῶν διὰ τήν μὴ τήρησι τοῦ Τελετουργικοῦ Νόμου. Ἡ ψυχολογία τοῦ Φαρισαίου ὡς «ζύμη παλαιά». Ἡ Φαρισαϊκὴ θεολογία περὶ σωτηρίας.
156	24/03/91	Πράξ.15, 7 - 11	Ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος. Ἡ Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Ὁ βαρὺς ζυγὸς τοῦ Τελετουργικοῦ Νόμου. Ὁ ἐλαφρὺς ζυγὸς τοῦ Χριστοῦ. Τέλος Περιόδου 1990 – 1991. Τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ Δόξα.
157	06/10/91	Πράξ.15, 12 - 14	Λίγα εἰσαγωγικά διὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τὴν Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Πέτρου στήν Ἀποστολικὴ Σύνοδο, ὠμίλησαν οἱ Ἀπ. Παῦλος καί Βαρνάβας. Ἡ Ὁμιλία τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου στηριγμένη στοὺς Προφήτας.
158	13/10/91	Πράξ.15, 15 - 20	Ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος. Ὁμιλία τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Ἡ πρότασις του διὰ τό προκῦψαν θέμα.
159	20/10/91	Πράξ.15, 20 - 22	Ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος. Διατάξεις τῆς Συνόδου πού ἀφοροῦν στήν Πορνεία, τό Πνικτόν καί τό Αἷμα. Ἐκλογή Ἰούδα καί Σίλα προκειμένου νά γίνουν κομισταὶ τῆς Ἐπιστολῆς.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
160	03/11/91	Πράξ.15, 23 - 27	Οί αποστολεις και οι αποδέκται της Έπιστολης. Αιτιολόγησις της αποστολης της Έπιστολης.
161	10/11/91	Πράξ.15, 28 - 29	Η Αποστολική Σύνοδος. «Έδοξε γάρ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν». Ὄντως θεόπνευστες θέσεις τῆς Αποστολικῆς Συνόδου. Τό «ἐπάναγκες βάρος» τῶν διατάξεων. Ἐκεῖνοι πού δεσμεύουν «φορτία βαρέα καί δυσβάστακτα».
162	17/11/91	Πράξ.15, 30 - 31	Η Αποστολική Σύνοδος. Επίδοσις καί ἀνάγνωσις δημοσίως τῆς Ἐπιστολῆς εἰς Ἀντιόχειαν. Σχολιασμός εἰς μίαν ἐπικειμένην καί σχεδιαζομένην Ὀγδόην Οἰκουμενικήν Σύνοδον.
163	24/11/91	Πράξ.15, 32 - 36	Ὁ Ἰούδας καί ὁ Σίλας προσφέρουν τήν διακονίαν των εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας. Πρότασις τοῦ Παύλου εἰς Βαρνάβαν ὅπως ἐπισκεφθοῦν τίς πόλεις πού εἶχαν εὐαγγελισθῆ.
164	01/12/91	Πράξ. 15, 37 – 16, 2	Ὁ Μᾶρκος, αἰτία παροξυσμοῦ μεταξύ Παύλου καί Βαρνάβα. Διάστασις γνωμῶν καί ποτέ ἐχθρότητος. Βαρνάβας καί Μᾶρκος εἰς Κύπρον. Παῦλος καί Σίλας εἰς Μ. Ἀσίαν. Ἡ εὕρεσις τοῦ Τιμοθέου εἰς Λύστρα.
165	15/12/91	Πράξ. 16, 1 - 3	Ὁ Τιμόθεος καί ἡ ἀγωγή του. Ὁ ἔπαινος ἀπό τόν Παῦλον. Ὁ λόγος τῆς περιτομῆς τοῦ Τιμοθέου.
166	12/01/92	Πράξ. 16, 3 - 9	Τά θετικά διά τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀποτελέσματα τῆς περιτομῆς τοῦ Τιμοθέου. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον «ἐμποδίζει» τούς Αποστόλους νά στραφοῦν πρὸς Ἀνατολάς τῆς Μ. Ἀσίας. Τό ὄραμα τοῦ Παύλου δείχνει ὅτι ἔπρεπε νά στραφοῦν πρὸς τήν Δύσιν.
167	15/03/92	Πράξ.16, 10 - 14	Ἑρμηνεία τοῦ ὁράματος τοῦ Παύλου. Ταξίδι πρὸς Φιλίππους. Ἡ πρώτη συνάντησις μέ Ἰουδαῖες καί προσηλύτους γυναῖκες. Ἡ θαυμαστή Λυδία.
168	22/03/92	Πράξ.16, 14 - 16	Ἡ Λυδία ἀποδεικνύεται ἀνδρεία καί θαυμασία γυναῖκα. Ἐβαπτίσθη αὐτή καί ὅλο τό σπιτικό της. Ἡ πρότασί της νά φιλοξενηθοῦν στό σπίτι της ὁ Παῦλος καί ἡ Συνοδεία του.
169	29/03/92	Πράξ. 16, 6 - 18	Ἡ μαντευομένη παιδίσκη τῶν Φιλίππων. Τί εἶναι τό μαντικόν πνεῦμα. Σύγχρονες πραγματικότητες. Τί ἀπαντᾷ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
170	05/04/92	Πράξ.16, 18 - 19	Ὁ Παῦλος διατάσσει τό δαιμόνιον τῆς μαντευομένης τῶν Φιλίππων, εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά ἐξέλθῃ. Ἡ χρῆσις τοῦ παντοδυνάμου ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ διαμαρτυρία τῶν κυριῶν τῆς μαντευομένης καί σύλληψις τῶν Ἀποστόλων Παύλου καί Σίλα.
171	12/04/92	Πράξ.16, 20 - 22	Ἡ προσαγωγή Παύλου καί Σίλα στούς στρατηγούς τῶν Φιλίππων – Τό Κατηγορητήριόν των. Ὁ ὄχλος κακοποιεῖ τούς Ἀποστόλους. Οἱ Στρατηγοί διατάσσουν ραβδισμόν. (Τέλος Περιόδου 1991 – 1992). Τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ Δόξα.
172	04/10/92	Πράξ.16, 23 - 25	Ἡ ἐντολή τῆς ἀκροάσεως καί μελέτης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ (Ἰησ. Ναυῆ 1 – 8). Ἡ κακοποίησις τῶν Ἀποστόλων Παύλου καί Σίλα στούς Φιλίππους. Ἡ φυλάκισις τους. Ἡ προσευχή καί ἡ ὑμνωδία τους τά μεσάνυκτα.
173	12/10/92	Πράξ.16, 26 - 30	Ὁ σεισμός. Ὁ Δεσμοφύλακας εὕρισκόμενος σέ δύσκολη θέσι ἐτοιμάζεται ν' αὐτοκτονήσῃ. Ὁ Ἀπ. Παῦλος τόν ἐμποδίζει. Ὁ Δεσμοφύλακας πλήρης τρόμου γονατίζει λέγοντας: «Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;»
174	18/10/92	Πράξ.16, 30 - 32	Ἡ θαυμασία ἐρώτησις τοῦ Δεσμοφύλακος: «Τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;» Ἡ σημασία καί ἡ βαρύτης τῆς Πίστεως διά τήν σωτηρία. Ἡ κατήχησις τοῦ Δεσμοφύλακος καί ὄλων τῶν σπιτικῶν του.
175	25/10/92	Πράξ.16, 32 - 36	Κατήχησις καί βάπτισις τῶν οἰκειῶν τοῦ Δεσμοφύλακος. Παράθεσις Τραπεζῆς. Ἐντολή ἀπολύσεως τῶν κρατουμένων Παύλου καί Σίλα.
176	01/11/92	Πράξ.16, 37 - 40	Ἡ θαυμαστή ἀπάντησις τοῦ Παύλου στούς Στρατηγούς. Οἱ Στρατηγοί παρακαλοῦν τούς Παῦλον καί Σίλαν, ἀφοῦ ἐξέλθουν τῆς φυλακῆς νά ἐγκαταλείψουν τήν πόλι.
177	08/11/92	Πράξ. 16, 40 - 17, 3	Παῦλος καί Σίλας διοδεύουν τήν Ἀμφίπολι καί τήν Ἀπολλωνία καί φθάνουν στή Θεσσαλονίκη, ὅπου ἐπισκέπτονται τήν Συναγωγή. Ἐκεῖ ὁ Παῦλος «διαλέγεται ἀπό τῶν Γραφῶν» ἐμφανίζοντας ὅτι ὁ Μεσσίας εἶναι «παθητός».
178	15/11/92	Πράξ. 17, 4 - 5	Τό κήρυγμα τοῦ Παύλου στήν Συναγωγή τῆς

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Θεσσαλονίκης είχε πλούσιο καρπό. Ἐπίστευσαν μὲν μερικοὶ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ κυρίως πολὺ πλῆθος τῶν σεβομένων Ἑλλήνων. Οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἐφθόνησαν καὶ μέ τὴν βοήθεια ἀγοραίων ἀνθρώπων θορυβοῦν τὴν πόλι.
179	22/11/92	Πράξ. 17, 5 - 7	Οἱ Ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης ὀχλοποιήσαντες ἀγοραίους ἄνδρας θορυβοῦν τὴν πόλι. Κατόπιν, σύρουν τὸν Ἰάσονα στοὺς πολιτάρχας μὲ ἓνα βαρὺ καὶ συκοφαντικὸ κατηγορητήριον κατὰ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα.
180	29/11/92	Πράξ. 17,8 - 13	Οἱ θορυβοῦντες Ἰουδαῖοι ἐτάραξαν τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ ἀδελφοὶ φυγαδεύουν διὰ νυκτὸς τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν στὴν Βέροια. Ἐκεῖ στὴν συναγωγή οἱ Ἰουδαῖοι ἐδέχθησαν προθύμως τὸ εὐαγγέλιον, ὅπως καὶ πολλοὶ Ἕλληνες. Νέος διωγμὸς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ.
181	06/12/92	Πράξ.17, 14 - 16	Ὁ Παῦλος ἐξαποστέλλεται ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τῆς Βεροίας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Παῦλος μόνος εἰς τὰς Ἀθήνας. Αἱ Ἀθηναὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἡ ἐκπληξις τοῦ Παύλου «θεωρῶν κατείδωλον οὔσαν τὴν πόλιν».
182	13/12/92	Πράξ.17, 17 - 18	Ὁ Παῦλος εἰς τὰς Ἀθήνας μόνος. Ἡ συνάντησις του μὲ τοὺς Ἐπικουρείους καὶ τοὺς Στωϊκοὺς. Διδασκαλία τῶν δύο αὐτῶν Φιλοσοφικῶν συστημάτων. Ὁμοιότητες στὸν σημερινὸ Τεκτονισμό.
183	10/01/93	Πράξ.17, 18 - 22	Ὁ «σπερμολόγος» Παῦλος. «Λάλων πόλις, ἢ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἦν». Ὁ Παῦλος στὸν Ἄρειον Πάγον. Προσφώνησις καὶ προοίμιον τοῦ λόγου τοῦ Παύλου.
184	17/01/93	Πράξ.17, 23 - 24	Ἡ Ὁμιλία τοῦ Παύλου εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ «Ἄγνωστος θεός». Ὁ ἀληθὴς Θεὸς εἶναι ὁ Δημιουργὸς τοῦ Κόσμου καὶ ὁ Διακοσμητὴς του. Καὶ ὁ Θεὸς εἶναι καὶ Κύριος τοῦ Παντός. Ὁ Θεὸς δὲν κατοικεῖ σὲ χειροποίητους ναοὺς.
185	24/01/93	Πράξ.17, 24 - 26	Ὁ πραγματικὸς Ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξις. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀνευδεὴς πάντων. Ἀντίθετα, Αὐτὸς εἶναι πού δίδει σὲ ὅλα τὰ ζῶντα ὄντα τὴν ζωὴ καὶ τὴν πνοή καὶ τὴν ἀναγκαία τροφή. Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ ἐξ ἑνὸς ζεύγους τὸν ἄνθρωπον.
186	31/01/93	Πράξ.17, 26 - 27	Συνέχεια τῆς Ὁμιλίας τοῦ Ἀπ. Παύλου εἰς Ἄρειον

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Πάγον Ἀθηνῶν. Ἐξ ἑνός ζεύγους ὁ Θεός ἐδημιούργησε τούς ἀνθρώπους. Ὁρίσε τά ἐθνικά των σύνορα καί τήν διάρκεια τῆς ἱστορικῆς των παρουσίας.
187	07/02/93	Πράξ.17, 27 - 28	Ἡ Ὁμιλία τοῦ Ἀπ. Παύλου εἰς τούς Ἀθηναίους. Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ θέλημά του. Ἡ ψηλάφησις τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν ἀρχαῖον ἐθνικόν κόσμον ἦτο «δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι». Ὁ Θεός εἶναι κοντά μας. Εἰς Αὐτόν ζοῦμε καί κινούμεθα καί ὑπάρχομε.
188	14/02/93	Πράξ.17, 28 - 30	Συνέχεια τῆς Ὁμιλίας τοῦ Παύλου εἰς τούς Ἀθηναίους. Ἡ χριστιανική ἀποψις τῶν ποιητικῶν στίχων Ἐπιμενίδου καί Ἀράτου. Τό θεῖον δέν ταυτίζεται μέ τήν ὕλη ὑπό τήν μορφήν τῆς Τέχνης. Τά χρόνια τῆς ἀγνοίας ὁ Θεός ὑπερεῖδε μακροθυμήσας ἐν ἐλέει.
189	21/02/93	Πράξ.17, 30 - 32	Συνέχεια τῆς Ὁμιλίας τοῦ Ἀπ. Παύλου στόν Ἄρειον Πάγον. Ἡ μεγάλη εὐκαιρία σωτηρίας διά τά Ἕθνη. Ὁ ἴδιος Θεός πού ἐλεεῖ θά κρίνει τόν κόσμον μέ δικαιοσύνη δι' ἑνός ἀνδρός πού ἐκεῖνος ὤρισε, δίνοντας τήν ἐγγύησι μέ τήν Ἀνάστασι αὐτοῦ τοῦ Ἀνδρός. Οἱ Ἀθηναῖοι χλευάζουν. Ὁ Παῦλος διακόπτει τήν Ὁμιλία του.
190	07/03/93	Πράξ. 17, 33 – 18, 3	Πῶς ἀπήντησε ὁ Παῦλος στόν ὀρθολογισμό τῶν Ἀθηναίων. Τό κέρδος ἀπό τήν Ὁμιλία του στόν Ἄρειο Πάγο. Ὁ Παῦλος στήν Κόρινθον. Ὁ Παῦλος ἐργάζεται κοντά στόν Ἀκύλα καί τήν Πρίσκιλλα τήν τέχνη τοῦ σκηνοποιοῦ.
191	14/03/93	Πράξ. 18, 3 - 7	Τό «ἀδάπανον» Εὐαγγέλιον τοῦ Παύλου. Ὁ Παῦλος εἰς τήν Συναγωγή τῆς Κορίνθου. Οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Κορίνθου ἀντιτάσσονται εἰς τό Εὐαγγέλιον καί ὁ Παῦλος διαχωρίζει τίς εὐθύνες του ἐγκαταλείποντας τήν Συναγωγή. Ἐγκαθιστᾶ εἰς τό σπίτι τοῦ Ἰούστου τό Ἱεραποστολικό του ἔργο.
192	21/03/93	Πράξ. 18, 8 - 10	Ὁ Ἀρχισυνάγωγος Κρίσπος καί πολλοί τῶν Κορινθίων πιστεύουν στόν Χριστό καί βαπτίζονται. Ὁ Παῦλος δέν γνωρίζει, ἄν πρέπει νά παραμείνη στήν Κόρινθο. Ὁ Κύριος δι' ὄραματος τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι πρέπει νά μείνη, νά λαλεῖ τό

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Εὐαγγέλιον καί νά μή σιωπήσει.
193	28/03/93	Πράξ.18, 10 - 18	Τό θεμέλιον τῆς ἀφοβίας εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ νέος Λαός τοῦ Κυρίου. Ἡ δεκαοκτάμηνος παραμονή τοῦ Παύλου στήν Κόρινθον. Ἡ περιπέτεια τοῦ Παύλου πρό τοῦ Βήματος τοῦ Γαλλίωνος. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Παύλου ἀπό τήν Κόρινθον.
194	04/04/93	Πράξ.18, 18 - 23	Τέλος τῆς Δευτέρας Ἀποστολικῆς Πορείας τοῦ Ἀπ. Παύλου, «τοῦ Θεοῦ θέλοντος». Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐπεθύμει νά ἐπικοινωνῇ μέ ὅλες τίς Ἐκκλησίες. Ἀρχή τῆς Τρίτης Ἀποστολικῆς Πορείας. Ὁ στηριγμός τῶν πιστῶν, ἀνάγκη ὅλων τῶν αἰώνων.
195	03/10/93	Πράξ.18, 24 - 27	Εἰσαγωγή νέας περιόδου. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀπολλῶ στήν Ἐφεσον. Γνωρίσματα τῆς προσωπικότητός του. Ἀπό τόν Ἀκύλα καί τήν Πρίσκιλλα κατηχεῖται ἀκριβέστερον τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἀπολλῶς εἰς τήν Κόρινθον.
196	17/10/93	Πράξ. 18, 28 – 19, 1 - 6	Ὁ Ἀπολλῶς εἰς τήν Κόρινθον ἀποδεικνύει διά τῶν Γραφῶν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Παῦλος φθάνει εἰς τήν Ἐφεσο καί συναντᾶται μέ ὀμάδα Ἰουδαίων πού ἐγνώριζαν μόνον τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον στή ζωή μας.
197	24/10/93	Πράξ. 19, 3 - 9	Ἡ λήψις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων. (Τό Μυστήριον τοῦ Χρίσματος). Τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Παῦλος εἰς τήν Συναγωγή τῆς Ἐφέσου. Μερικοί σκληρύνονται, ἀπειθοῦν καί κακολογοῦν τήν «ὁδόν» τοῦ Χριστοῦ.
198	31/10/93	Πράξ. 19, 9 - 13	Ὁ διωγμός τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τότε καί σήμερα. Στήν Σχολή τοῦ Τυράννου γιά δύο χρόνια. Τά καταπληκτικά θαύματα τοῦ Παύλου. Οἱ ἑπτά ἐξορκισταί στήν Ἐφεσο.
199	07/11/93	Πράξ. 19, 13	Ὁ ἐξορκιστής. Ἡ Μαγεία εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα τέχνη τοῦ ἀνθρώπου, πού τοῦ τήν ἐδίδαξε ὁ Διάβολος. Ἡ Μαγεία εἶναι σπονδή στόν Διάβολο. Ἡ Ἐκκλησία ἐξορκίζει; Ἡ χρῆσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στή Μαγεία.
200	14/11/93	Πράξ.19, 14 - 17	Τά ἑπτά παιδιά τοῦ Σκευᾶ ἦσαν ἀπό ἱερατική οἰκογένεια. Ἡ ἀπόκρισις τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Τό πονηρό πνεῦμα ἐπιτίθεται κατά τῶν ἑπτά

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			ἐξορκιστῶν. Ἡ γνωστοποίησις τοῦ γεγονότος σέ ὅλη τήν Ἔφεσο ἐδημιούργησε σέ ὅλους φόβο, ἐνῶ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐδοξάζετο.
201	21/11/93	Πράξ.19, 18 - 20	Ἡ εἰλικρινής μετάνοια καί δημοσία ἐξομολόγησις τῶν πιστῶν ἐκείνων στήν Ἔφεσο πού διετήρουν κάποιες κρυφές κακές πράξεις καί μαγικά βιβλία. Ἔτσι, ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου κατά κράτος ἐξηπλοῦτο καί ἐπιδροῦσε εὐεργετικά στίς καρδιές.
202	28/11/93	Πράξ.19, 20 - 27	Ἡ πνευματική ζωή δέν πρέπει νά κινεῖται σέ «ὄρια». Τά στάδια πού πρέπει νά διέλθῃ εἶναι ἡ Κάθαρσις, ὁ Φωτισμός καί ἡ Μέθεξις. Τό ἱεραποστολικό σχέδιο τοῦ Παύλου. Ξέσπασμα ταραχῆς στήν Ἔφεσο. Ὁ λόγος τοῦ ἀργυροκόπου Δημητρίου.
203	05/12/93	Πράξ.19, 24 - 31	Σχολιασμός ἐπί τῆς ὁμιλίας τοῦ ἀργυροκόπου Δημητρίου. Ἡ ὀργή τοῦ ὄχλου! Συναρπάζουν τόν Γάϊον καί τόν Ἀρίσταρχον. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Παύλου νά ἀπολογηθῆ εἰς τό θέατρον ἐμποδίζεται ἀπό τούς μαθητάς του καί κάποιους φίλους του Ἀσιάρχας.
204	12/12/93	Πράξ.19, 32 - 37	Ἡ μεγάλη σύγχυσις στό θέατρο τῆς Ἐφέσου. Ἡ προσπάθεια τῶν Ἑβραίων νά προσεταιρισθοῦν τούς Ἐθνικούς εἰς βάρος τοῦ Παύλου, ἀλλ' ἀπέτυχαν. Ἡ συμπεριφορά τῶν Ἑβραίων διά μέσου τῶν αἰώνων εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν. Ἡ συνετή Ὁμιλία τοῦ Γραμματέως.
205	19/12/93	Πράξ. 19, 37 - 20, 1	Συνέχεια τῆς ὁμιλίας τοῦ Γραμματέως. Οἱ συλληφθέντες Γάϊος καί Ἀρίσταρχος οὔτε ἱερόσυλοι εἶναι οὔτε βλάσφημοι. Ἐάν ὁ Δημήτριος ἔχει κάποια ἀντιδικία, ὑπάρχουν Δικαστήρια καί Δικασταί, ἐκεῖ ἄς προσφύγει. Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχει κίνδυνος στάσεως. Καί ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἀπέλυσε τήν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου. Ὁ Παῦλος ἀποφασίζει νά ἀναχωρήσει.
206	09/01/94	Πράξ. 20, 1 - 3	Ὁ Παῦλος ἀποχαιρετᾷ τούς ἀδελφούς καί ἀναχωρεῖ ἀπό τήν Ἔφεσο, πορευόμενος εἰς Μακεδονίαν. Καί ἀφοῦ ἐκεῖ πολλά τούς ἐδίδαξε ἤλθε στήν Κόρινθο, ὅπου παρέμεινε μήνας τρεῖς. Οἱ Ἰουδαῖοι σχεδιάζουν τήν δολοφονία του κατά τόν πλοῦν εἰς Συρίαν, γιαντό ἐπιστρέφει διά Μακεδονίας.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
207	16/01/94	Πράξ. 20, 4 - 7	Ο Παῦλος βρίσκεται στην Τρωάδα μέ τούς συνεργάτας του. Μία Εὐχαριστιακή Σύναξις. Αρχαία Κείμενα διά τήν πρωτοχριστιανική Θεία Λειτουργία.
208	23/01/94	Πράξ. 20, 7	Κείμενα ἀπό τήν ἀρχαία Λειτουργική πράξι. Τό Μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας. Ὁ ἐκκλησιασμός σάν ἔκφρασις τῆς Ἐκκλησίας στήν ἱστορία, καί συνεπῶς ἡ ἀναγκαιότητά του, ὅπως μαρτυρῆται ἀπό Κείμενα τῆς ἀρχαιότητος.
209	30/01/94	Πράξ. 20, 7 - 12	Θεία Λειτουργία καί Κήρυγμα. Τό περιστατικό τῆς θανατηφόρου πτώσεως τοῦ Εὐτύχου στήν Τρωάδα καί ἡ ἀνάστασί του ἀπό τόν Παῦλο. Ὁ Παῦλος συνεχίζει τήν ὁμιλία του μέχρι τήν αὐγή.
210	06/02/94	Πράξ. 20, 13 - 18	Ὁ Παῦλος ἀπό τήν Τρωάδα φθάνει στήν Μίλητο. Ἀπό ἐκεῖ μετακαλεῖ τούς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Καί ὅταν ἔφθασαν, τούς εἶπε τόν περίφημο ποιμαντικό του Λόγο.
211	13/02/94	Πράξ. 20, 18 - 19	Προσφώνησις τοῦ Παύλου πρὸς τούς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Καλεῖ αὐτούς μάρτυρες τῆς ὅλης διαγωγῆς του. Θά τούς πεί ὅτι ἐδούλευσε στόν Κύριον μετά πάσης ταπεινοφροσύνης. Θά τούς θυμίσει ὅτι μέ πολλά δάκρυα καί πειρασμούς διακόνησε τό Εὐαγγέλιον ἕνεκα τῶν ἐπιβουλῶν τῶν Ἰουδαίων.
212	20/02/94	Πράξ. 20, 19 - 21	Ὁ Παῦλος συνεχίζει τόν Ποιμαντικό του λόγο στούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Ἀναφορά στούς ἐξωτερικούς του πειρασμούς. Τίποτα δέν ἀπέκρυψε ἀπό ὅ,τι τούς συνέφερε πού νά μήν τούς τό πῆ δημοσίως καί κατ' οἶκους, διαμαρτυρόμενος σέ Ἰουδαίους καί Ἕλληνας.
213	27/02/94	Πράξ. 20, 21 - 25	Συνεχίζει ὁ Παῦλος τόν Ποιμαντικό του λόγο στούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Μετάνοια καί Πίστις, τό περιεχόμενο τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Οἱ ἀναμενόμενες θλίψεις. Ὁ Παῦλος δέν θεωρεῖ τή ζωή του πολυτιμότερη ἀπό τήν εὐαγγελική διακονία.
214	06/03/94	Πράξ. 20, 25 - 27	Συνεχίζεται ὁ Ποιμαντικός λόγος τοῦ Παύλου. Τό πρόσωπον τοῦ Παύλου. Τό μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ὁ Παῦλος δηλοῖ ἀνευθυνότητα γιά τυχόν ἀπώλεια ψυχῶν, διότι ἐλάλησε ἐντόνως πᾶσαν τήν βουλήν τοῦ Θεοῦ.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
215	20/03/94	Πράξ. 20, 28	Συνεχίζει ο Παῦλος τήν Ποιμαντική του Όμιλία στους πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. «Προσέχεται οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῶ ποιμνίῳ». Τήν ἱεροσύνη ἔχετε ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Τό ποιμαντικό σας ἔργον.
216	27/03/94	Πράξ.20, 29 - 31	Συνεχίζει ο Παῦλος τήν Ποιμαντική του Όμιλία στους πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Προειδοποιεῖ τήν ἔλευσι αἰρετικῶν «μή φειδόμενοι τοῦ Ποιμνίου». Καί ὄντως ἐνεφανίσθησαν καί μερικῶν τά ὀνόματα κατεγράφησαν στήν Καινή Διαθήκη. Ἀνάγκη ἐγρηγόρσεως.
217	03/04/94	Πράξ.20, 32 - 35	Συνεχίζεται ἡ Ποιμαντική Όμιλία τοῦ Παύλου στους πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Ὁ Παῦλος ἀναθέτει τήν Ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου εἰς τόν Θεόν καί τόν «λόγον τῆς χάριτος αὐτοῦ» μέ σκοπόν τήν κληρονομία τοῦ Θεοῦ. Καί θά προσθέσει: «Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενός ἐπεθύμησα».
218	10/04/94	Πράξ.20, 35 - 38	Συνεχίζει ο Παῦλος τόν Ποιμαντικό του λόγο στους πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Ἔνα ἀπό τά «ἄγραφα Λόγια τοῦ Κυρίου». Τήν ὁμιλία κατακλείει ἡ γονυπετής προσευχή πάντων. Ἀποχαιρετισμός μέ πολύν κλαυθμόν.
219	17/04/94	Πράξ. 21, 1 - 9	Συνεχίζει ο Παῦλος τό ταξίδι του πρός τά Ἱεροσόλυμα. Συγκινητικές σκηνές τῶν Χριστιανῶν ὅπου σταθμεύει. Φθάνει εἰς Καισάρειαν καί καταλύει στό σπίτι Φιλίππου τοῦ Διακόνου. Οἱ 4 θυγατέρες τοῦ Φιλίππου ἦσαν παρθενεύουσες καί προφητεύουσες. Ἡ Παρθενία κατά τόν Ἀπ. Παῦλον (Α΄ Κορ. 7, 1 - 4). Τέλος Περιόδου 1993 -94. Δόξα τῶ Ἁγίῳ Τριαδικῶ Θεῶ.
220	02/10/94	Πράξ.21, 10 - 11	Εἰσαγωγή στή νέα χρονιά: «Πίσω στίς Γραφές». Ἡ προφητεία τοῦ Ἀγάβου διά τόν Παῦλον ὅτι δεινά τόν ἀναμένουν στά Ἱεροσόλυμα. Ἡ τραγικότητα τοῦ ἀνθρώπου μέσα καί ἔξω ἀπό τόν Χριστιανισμό.
221	09/10/94	Πράξ.21, 11 - 14	Οἱ Συνεργάται τοῦ Παύλου καί οἱ ἐντόπιοι Καισαρεῖς παρακαλοῦν τόν Ἀπόστολο νά μήν ἀνέβῃ στά Ἱεροσόλυμα, ἀφοῦ ἀπειλεῖται ἡ ζωή του. Ἀλλ' ὁ Παῦλος εἶναι ἕτοιμος στήν ἐπιταγή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ἐφ' ὅσον δέν ἐπιίθετο, οἱ γύρω του ἡσύχασαν καί εἶπαν: «Τό θέλημα τοῦ Κυρίου

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			γινέσθω».
222	16/10/94	Πράξ.21, 15 - 20	Ὁ Παῦλος ἀναχωρεῖ ἀπό τήν Καισάρεια. Ἡ ἀφιξίς του εἰς Ἱεροσόλυμα ἐγένετο εὐχαρίστως δεκτή. Συναντᾶται μέ τόν Ἰάκωβον καί τούς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας ὅπου ἐκθέτει τά πεπραγμένα του εἰς τά Ἑθνη. Ἐκεῖ, τοῦ γίνεται ὑπόδειξις νά δεῖξη δημοσίως ὅτι ἀποδέχεται τίς τελετουργικές διατάξεις τοῦ Μωϋσέως.
223	23/10/94	Πράξ.21, 20 - 28	Ἡ δυσκολία μεταβάσεως ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη εἰς τήν Καινή Διαθήκη. Ὁ Παῦλος κρίνει τό συμφέρον τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ἀπόφασις περὶ τοῦ πρακτέου. Ἡ πλήρωσις τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐξαγνισμοῦ.
224	30/10/94	Πράξ.21, 27 - 33	Ὁ ὄχλος στρέφεται κατά τοῦ Παύλου μέ δολοφονική διάθεσι. Ὁλη ἡ πόλις ἀνεστατώθη. Εἰδοποιεῖται ὁ Χιλίαρχος καί ἐπεμβαίνει κεραυνοβόλα. Ζητεῖ τά προσωπικά στοιχεῖα τοῦ Παύλου, ἀλλ' ἡ ὄχλοβोधέν τό ἐπιτρέπει.
225	06/11/94	Πράξ.21, 34 - 38	Ὁ Λυσίας ζητᾶ πληροφορίες γιά τόν Παῦλο. Τό πλῆθος φωνάζει: «Αἶρε αὐτόν». Ὁ Παῦλος ζητᾶ ἀπό τόν Λυσίαν νά τοῦ ἐπιτρέψη κάτι νά τοῦ πῆ. Ὁμίλησε ἑλληνικά. Ὁ Λυσίας αἰφνιδιάζεται, διότι ταύτιζε τόν Παῦλο μέ τόν Αἰγύπτιον ἐπαναστάτην. Στοιχεῖα γιά τήν Ἀναρχία.
226	13/11/94	Πράξ. 21, 39 - 22, 3	Ὁ Παῦλος ζητᾶ ἀπό τόν Λυσία νά ὀμιλήσῃ στόν λαόν. Καί ἀφοῦ ὁ Λυσίας ἐπέτρεψε, ὁ Παῦλος ἀνέβηκε στούς ἀναβαθμούς καί ἄρχισε νά ὀμιλεῖ στόν λαόν. Πρῶτιστα ἀνεφέρθη σέ βιογραφικά του στοιχεῖα.
227	20/11/94	Πράξ. 22, 3 - 10	Στήν ἀπολογία του ὁ Παῦλος προβάλλει τόν ζηλωτισμό του καί τόν διωγμό τῆς Ἐκκλησίας ἐκ μέρους του. Ἐπικαλεῖται ὡς μάρτυρας τόν Ἀρχιερέα καί τό Πρεσβυτέριον, ὅπως καί ἐκείνους πού τόν συνώδευσαν πρός Δαμασκόν. Διήγησις τῶν συμβάντων πρό τῆς Δαμασκοῦ.
228	27/11/94	Πράξ.22, 11 - 16	Συνεχίζει ὁ Παῦλος στήν Ἀπολογία του νά δίδῃ βιογραφικά του στοιχεῖα ἐκεῖνα πού τόν ὠδήγησαν στόν Χριστό. Ἡ παρουσία τοῦ εὐσεβοῦς Ἀνανίου καί ἡ βάπτισις τοῦ Παύλου. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ Ὄνόματος

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			του Χριστού.
229	04/12/94	Πράξ.22, 17 - 24	Συνεχίζει ο παῦλος τήν Ἀπολογία του εἰς τοὺς Ἰουδαίους. Ἀναφέρεται στήν θεά του Χριστού πού του λέγει: «σπεῦσον καί ἐξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλήμ, διότι οὐ παραδέξονται σου τήν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ ...πορεύου, ὅτι ἐγώ εἰς ἔθνη μακράν ἐξαποστελῶ σε».
230	11/12/94	Πράξ. 22, 25 – 23, 1	Ὁ Παῦλος πρό του ἐπικειμένου βασανισμοῦ προβάλλει τήν ιδιότητα του Ρωμαίου πολίτου. Διάλογος του Παύλου μέ τόν Λυσία. Ὁ Παῦλος πρό του Συνεδρίου. Ὁμολογεῖ ὅτι διαθέτει ἀγαθή συνείδησι.
231	08/01/95	Πράξ. 23, 1 - 6	Ὁ Παῦλος πρό του Συνεδρίου. Ἐνα ἐπεισόδιο ταράσσει τόν χώρο του Συνεδρίου. Ὁ Παῦλος ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι Φαρισαῖος ἐκ προγόνων καί ὅτι κρίνεται ἔνεκα τῆς πίστεώς του εἰς τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν.
232	22/01/95	Πράξ. 23, 6 - 9	Ὁ Παῦλος πρό του Συνεδρίου. Ἐπιμένει ὅτι κρίνεται «περὶ ἐλπίδος καί ἀναστάσεως νεκρῶν». Φαρισαῖοι καί Σαδουκαῖοι διαπληκτίζονται ζωηρότατα ἐξ ἀφορμῆς τῆς καταθέσεως του Παύλου. Ἡ φιλοσοφία τῶν Σαδουκαίων (Σοφ. Σολ. 2, 1 – 12). Ἡ σύγχρονη πραγματικότητα.
233	29/01/95	Πράξ.23, 10 - 12	Ὁ Παῦλος πρό του Συνεδρίου. Ὁ Λυσίας τόν προστατεύει ἀπό τήν μανία τῶν Σαδουκαίων. Ὁ Κύριος ἐμφανίζεται εἰς τόν Παῦλον καί τόν βεβαιώνει ὅτι θά δώση τήν μαρτυρία του καί εἰς τήν Ρώμην. Ἡ συνωμοσία κατά τῆς ζωῆς του Παύλου.
234	05/02/95	Πράξ.23, 12 - 16	Ὁργάνωσι συνωμοσίας μέ σκοπό τήν δολοφονία του Παύλου. Συνένοχοι οἱ Σαδουκαῖοι Ἀρχιερεῖς καί Πρεσβύτεροι. Τό σχέδιον τῆς συνωμοσίας ἄκουσε ὁ ἀνεψιός του Παύλου καί ἔσπευσε νά τόν ἐνημερώσει.
235	12/02/95	Πράξ.23, 16 - 22	Πῶς ἔγινε ἀντιληπτή ἡ συνωμοσία ἀπό τόν ἀνεψιό του Παύλου; Ὁ ἀνεψιός του Παύλου καταγγέλει στόν Χιλιάρχο τήν συνωμοσία πού ἐγίνετο εἰς βάρος του Παύλου.
236	19/02/95	Πράξ. 23, 23 - 24, 9	Ἡ ἐνοπλη ἐτοιμασία μεταφορᾶς του Παύλου στήν Καισάρεια. Ἡ συνοδευτική Ἐπιστολή του Λυσία.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			Ἡ ἄφιξις τοῦ Παύλου στήν Καισάρεια. Καταφθάνουν καί οἱ κατήγοροι τοῦ Παύλου. Ἡ ἀγόρευσις τοῦ Τερτύλλου. Οἱ κατηγορίες κατά τοῦ Παύλου.
237	26/03/95	Πράξ.24, 10 - 14	Ὁ Παῦλος ἀπολογεῖται ἐνώπιον τοῦ Φήλικος. Ἀποδεικνύει συκοφάντας τοὺς κατηγοροῦς του. Ὁμολογεῖ ὅτι καί ἐκεῖνος λατρεῖ «τῷ πατρῶϊ Θεῷ» ὁ ὁποῖος ὅμως συνεχίζει νά ἀποκαλύπτεται εἰς τόν Ἰσραήλ ἐν Προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
238	12/03/95	Πράξ.24, 14 - 16	Συνεχίζει ὁ Παῦλος τήν Ἀπολογία του ἐνώπιον τοῦ Φήλικος. Ἡ παγιωμένη ἐλπίδα τοῦ Παύλου στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Ἡ «ρίζα πάσης ἀγαθοεργίας, ἀνάστασις νεκρῶν». Πρός τοῦτο πρέπει νά ἀσκηται ἀπρόσκοπτος συνείδησις ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων.
239	19/03/95	Πράξ.24, 16 - 24	Συνεχίζει ὁ Παῦλος τήν Ἀπολογία του ἐνώπιον τοῦ Φήλικος. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι «ἀσκητική». Ὁ Παῦλος ἀνήλθε εἰς Ἱεροσόλυμα συναποκομίζων τήν «Λογίαν» καί ὄχι σάν ἐπαναστάτης. Σφοδρόν κατηγορητήριον κατά τῶν κατηγορῶν του. Ὁ Φήλιξ ἀναβάλλει τήν ἀπόφασιν.
240	26/03/95	Πράξ. 24, 25 – 25, 5	Ὁ Παῦλος ὁμιλεῖ ἰδιωτικά ἐνώπιον τοῦ Φήλικος καί τῆς Δρουσίλλης, περί Δικαιοσύνης, Ἐγκρατείας καί Κρίματος τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι. Ὁ Φήλιξ ἀποβλέπει σέ «χρηματισμό». Ὁ Πόρκιος Φῆστος διαδέχεται τόν Φήλικα. Ὁ Παῦλος παραμένει κρατούμενος.
241	02/04/95	Πράξ. 25, 6 - 13	Ἐπανάληψις τῆς δίκης τοῦ Παύλου ὑπό τόν Φῆστον. Ἦσαν παρόντες καί οἱ ἀπό Ἱεροσολύμων κατήγοροί του. Ὁ Παῦλος διακηρύττει τήν ἀθωότητά του. Προσπάθεια πολιτικοποιήσεως τῶν κατηγοριῶν. Ὁ Παῦλος ἀναγκάζεται νά πῇ: «Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι». Γίνεται δεκτὴ ἡ ἔφεσις του.
242	09/04/95	Πράξ.25, 14 - 27	Ὁ Φῆστος διηγεῖται τά κατά τόν Παῦλον εἰς τόν βασιλέα Ἀγρίππα. Τήν ἐπομένη, στήν μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἀκροατηρίου ἐμφανίζεται δέσμιος ὁ Παῦλος ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καί τῶν πρώτων τῆς πόλεως. Τέλος Περιόδου 1994 – 1995. Δόξα τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
243	01/10/95	Πράξ. 26, 1 - 5	Εισαγωγή εις τήν νέαν περίοδον. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀκούεται καί «ὀραῖται» (Ἐξόδ. 20, 18). Ἡ ἀπολογία τοῦ Παύλου πρό τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα. Προοίμιον τῆς Ἀπολογίας. Ἀναφορά εις τόν νεανικόν του βίον.
244	08/10/95	Πράξ. 26, 6 - 14	Ἐπιχείρημα κατηγορίας κατά τοῦ Παύλου, ἡ Πίστις του εις τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Καί ἐκεῖνος ἀνεφέρθη ὅτι ὑπῆρξε διώκτης τῆς Ἐκκλησίας καί συνεπῶς ἡ μεταστροφή του ὀφείλεται εις τό ὅτι εἶδε τόν Ἰησοῦν ζῶντα καί ἔνδοξον, ὅταν ἐπορεύετο πρός Δαμασκόν.
245	15/10/95	Πράξ.26, 15 - 18	Ἡ Ἀπολογία τοῦ Παύλου πρό τοῦ Ἀγρίππα. Ὁ Παῦλος ἐν ὁράματι συνδιαλέγεται μετά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Παραγγελίες τοῦ Κυρίου πρός τόν Παῦλον.
246	22/10/95	Πράξ.26, 18 - 22	Ὁ Παῦλος ἀπολογεῖται πρό τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα. Ἡ σημασία τῆς εις Χριστόν πίστεως. Ὁ Παῦλος δέν ἀπειθεῖ εις τήν οὐρανίαν ὀπτασίαν. Τό περιεχόμενον τοῦ κηρύγματός του. Ὁ Παῦλος πάντοτε ἐκινδύνευε, ἀλλ' ὁ Χριστός πάντοτε τόν διέσωζε. Ἄφηγε μόνονεῖς αὐτόν τήν περιπέτεια.
247	29/10/95	Πράξ.26, 22 - 24	Συνεχίζει ὁ Παῦλος τήν Ἀπολογία του ἐνώπιον τοῦ Ἀγρίππα. Ὑποστηρίζει ὅτι τό κήρυγμα του διά τόν Ἰησοῦν Χριστόν βρίσκεται ἐντός τοῦ πλαισίου τῶν ὄσων εἶπαν οἱ Προφῆται καί ὁ Μωϋσῆς. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ ὀλοκλήρωσις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.
248	05/11/95	Πράξ.26, 24 - 28	Συνεχίζει ὁ Παῦλος τήν Ἀπολογία του πρό τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα. Ὁ Φῆστος ἀποκαλεῖ τόν Παῦλον τρελλόν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Παύλου. Τολμηρή πρότασις πρός τόν Ἀγρίππα. Ἀπάντησις τοῦ βασιλέως.
249	12/11/95	Πράξ. 26, 28 - 27, 3	Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀγρίππα πρός τόν Παῦλον: «ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριστιανόν γενέσθαι». Καί ὁ Παῦλος εὐχεται ἔτσι νά γίνῃ. Ἀγρίππας καί Φῆστος ἐγείρονται συζητοῦντες γιά τήν ἀθωότητα τοῦ Παύλου. Καθορισμός χρόνου γιά τό εις Ρώμην ταξίδι.
250	19/11/95	Πράξ. 27, 4 - 12	Τό ταξίδι τοῦ Δεσμίου Παύλου πρός Ρώμην. Περιπέτειες κατά τόν πλοῦν. Συμβουλή τοῦ Παύλου νά διακόψουν τό ταξίδι.

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
251	26/11/95	Πράξ.27, 13 - 19	Συνεχίζεται τό περιπετειώδες ταξίδι του Παύλου προς Ρώμην. Διάφορες έπεμβάσεις εις τό πλοϊον προκειμένου νά συντηρηθῆ από τά βίαια κύματα τῆς θαλάσσης. Ὁ τυφωνικός άννεμος Εὐροκλύδων. Ὁ χρηστός άνθρωπος. Δραματική περιγραφή τῆς τρικυμίας.
252	03/12/95	Πράξ.27, 20 - 24	Συνεχίζεται τό περιπετειώδες θαλάσσιο ταξίδι του Παύλου προς Ρώμην. Ἡ άπουσία ήλιου καί άστέρων έπέφεραν άποπροσανατολισμό του πλοϊου. Κάθε έλπίδα σωτηρίας εξέλιπε. Καί τότε ό Παῦλος παραινεί νά εὐθυμοῦν, γιατί κανείς δέν θά χαθῆ, εκτός από τό πλοϊον.
253	10/12/95	Πράξ.27, 23 - 33	Συνεχίζεται τό περιπετειώδες θαλάσσιο ταξίδι του Παύλου προς Ρώμην. Ὅλοι οί έπιβάται χαρίζονται στον Παῦλο νά μή πνιγοῦν. Καί ό Παῦλος προτείνει: «διό εὐθυμείτε άνδρες». Οί ναῦται συνωμοτοῦν γιά νά έγκαταλείψουν τό πλοϊο. Ἡ επέμβασις του Παύλου.
254	17/12/95	Πράξ. 27, 33 - 39	Συνεχίζεται τό περιπετειώδες θαλάσσιο ταξίδι του Παύλου προς Ρώμην. Ὁ Παῦλος παρακαλεῖ πάντα, ὅπως μεταλάβουν τροφῆς. Καί πρώτος, άφου έλαβε άρτον καί εὐχαρίστησε τον Θεόν, άρχισε νά τρώγῃ. Οί λοιποί άνταποκρίθηκαν. Σέ λίγο ξημέρωσε καί είδαν μπροστά τους ξηρά.
255	14/01/96	Πράξ. 27, 40 - 28, 2	Συνεχίζεται τό περιπετειώδες θαλάσσιο ταξίδι του Παύλου. Πλησιάζοντας κάποια ξηρά, προσέκρουσαν σέ ύφαλο. Καί τό μέν πλοϊο κατεστράφη, οί έπιβαίνοντες ὅμως ὅλοι έσωθήσαν. Ἡ γῆ ἦταν ή νῆσος Μελίτη. Οί βάρβαροι «παρείχον οὐ τήν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν».
256	21/01/96	Πράξ. 28, 3 - 7	Ὁ Παῦλος ὡς ναυαγός εις τήν Μελίτην. Τό έπεισόδιον τῆς έχίδνης. Ἐκ του έπεισοδίου συμπεράσματα τῶν βαρβάρων. Ὁ Πόπλιος, ό πρώτος τῆς νῆσου, φιλόφρονα φιλοξενεῖ ὅλους τούς ναυαγούς επί τρεῖς ήμέρας.
257	28/01/96	Πράξ. 28, 7 - 9	Ὁ Παῦλος εις τήν Μελίτην. Ὁ Πόπλιος φιλοξενεῖ φιλόφρονα στό σπίτι του επί τριήμερον, ὅλο τό πλήθος τῶν ναυαγῶν. Ὁ Παῦλος θεραπεύει τον άσθενοῦντα πατέρα του Ποπλίου. Ἐκοινολογήθη τό

A/A	ΗΜ/ΝΙΑ	ΧΩΡΙΟΝ	ΤΙΤΛΟΣ
			πραγμα, καί συνέρρεον ασθενείς από όλην τήν Νήσον. Τό ναυάγιον τοῦ Παύλου, εὐλογία διά τήν Μελίτην.
258	04/02/96	Πράξ. 28, 9 - 15	Ὁ Παῦλος εἰς τήν Μελίτην. Οἱ κάτοικοι μέ πολλές τιμές τιμοῦν τόν Παῦλον. Μετά τρίμηνον ἀναχωροῦν. Φθάνουν εἰς Συρακούσας, Ρήγιον, Ποτιόλους. Ἦδη βαδίζουσι τήν Ἀππιαν Ὀδόν. Οἱ Χριστιανοί τῆς Ρώμης μαθόντες σπεύδουσι νά προὔπαντήσουσι τόν Παῦλον.
259	11/02/96	Πράξ.28, 15 - 20	Ὁ Παῦλος προὔπαντᾶται ἀπό τούς Χριστιανούς τῆς Ρώμης. Δοξάζει ὁ Παῦλος τόν Θεόν καί παίρνει θάρρος ἀπό τήν παρουσία τῶν ἀδελφῶν. Ὁ Παῦλος μένει εἰς ἴδιον διαμέρισμα. Μετά τριήμερον ἐκάλεσε τούς πρώτους τῶν Ἰουδαίων γιά νά ἐξηγήσῃ τά κατ' αὐτόν.
260	18/02/96	Πράξ.28, 20 - 23	Ὁ Παῦλος προσκαλεῖ τούς πρώτους τῶν Ἰουδαίων διά νά ἐξηγήσῃ τόν λόγον πού ἤχθη δέσμιος στή Ρώμη. Καί ἐκεῖνοι ἠξίωσαν νά μάθουν ἀπό τόν Παῦλον τί φρονεῖ, ἀφοῦ χαρακτήρισαν τόν Χριστιανισμό, αἴρεσι πού παντοῦ ἀντιλέγεται.
261	03/03/96	Πράξ.28, 23 - 27	Ὁ Παῦλος στή Ρώμη. Τούς πρώτους τῆς Συναγωγῆς πείθει περί τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσέως καί τῶν Προφητῶν. Οἱ μέν πείθονται, οἱ δέ ἀπιστοῦν. Καί μερικοί ἀποχωροῦν. Καί ὁ Παῦλος τούς εἶπε ἕναν ὑστατον λόγον.
262	10/03/96	Πράξ.28, 25 - 29	Ὁ Παῦλος στή Ρώμη. Αναλύει εἰς τούς Ἰουδαίους Προεστούς μιᾶ Προφητεία τοῦ Ἡσαΐου. Ἀκούσαντες οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεχώρησαν «πολλήν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν».
263	17/03/96	Πράξ.28, 30 - 31	Ὁ Παῦλος στή Ρώμη. Δέχεται ὅσοι τόν ἐπισκέπτονται, κηρύσσει τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί διδάσκει τά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπίλογος εἰς ὅλον τό Βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων καί ἔπαινος τῆς Μεγάλης προσωπικότητος τοῦ Παύλου.

Τέλος καί Δόξα τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ!